

Devrimi desteklemek ve katılmak!

Komünistler ve devrimciler açısından Rojava Devrimi'ni desteklemek, Şengal'de Ezidi Kürtlere yönelik katliamın karşısında durmak olmazsa olmazdır. Gerek Rojava Devrimi'yle ve gerekse de Ezidi Kürtlerle dayanışmak anın devrimci görevlerinden biridir.

Devrimcilik bir yanıyla bugün

Rojava'yla, Şengal'le, Gazze'yle, Ukrayna'yla hemhal olmaktır. Kısacası ezilen, zulme uğrayan, katledilen ve bunun karşısında direnenlerle yatıp kalkmaktır. Bunun için aktif bir pratik çalışma içinde olmak, her türlü sosyal şoven etkiden sıyrılmak gerekir.

Analiz 09

Ukraynalı Borotba üyesi Artiom ile söyleşi

Milis güçler çok hızlı büyüyüp güçlendiler. Buna karşılık güçler hala eşit değil. Şimdi düşman için daha az önemli ve tehlikeli olmayan bir ittifakımız var. Bolşevikler önemlerini anlayacaklardır.

Bu ittifak, Ukrayna askerleri arasında yapılacak savaş karşıtı propagandadır. Bolşevikler bu

propagandayı emperyalist savaş döneminde, bundan tam 100 yıl önce yaptılar. Eğer Ukrayna ve batılı emperyalistlerin çıkarları için savaşanlar, savaşmayı ret ederse ya da savaşa karşı kendi komitelerini kurarsa her şey değişecektir. Ve bu durum şu anda mevcut.

Çeviri 13

özgür gelecek

Haftalık

Pêşeroja Azad

Sayı: 05

www.ozgurgelecek.net

Fiyat: 1 TL

11-17 Eylül 2014

Emekçinin Gündemi

Gökdelenlerin temeline işçiler...

Sayfa 05

Göğün Yarısı

Erkek egemenliğine karşı... (2)

Sayfa 07

Gündem

İkinci "Yeni" Türkiye'nin...

Sayfa 03

Pusulâ

Hastalığın tedavisi olarak...

Sayfa 11

Özgür Gelecek'ten

Güzel "şey"lere düşman!

Merhaba,

Êzidî Kürt halkı için başlatmış olduğumuz kampanyamızın bu sayımızla birlikte son evresine gelmiş olduk. Bu süreçte okurlarımız, dağıtımı artırarak, kurdukları stantlarla ve ev ziyaretleri ile hem kampanyamızın duyurusunu yaptılar hem de dayanışmanın yayılmasını sağladılar. Bu kampanyamızı, bir eylem ve etkinlikle sonlandıracağız ve topladığımız yardımları Êzidîlere iletacağız.

Bu dayanışma, aynı zamanda bir yılan gibi ülkemizde yaşayan milliyetlerin arasına serilen ırkçılığa ve şovenizme karşı mücadelede de önemli yer tutmalıdır. Ege-menler Kürt meselesinde adım attıklarını söylediler de tek başına Antalya'da Mahir Çetin'in "Pis Kürtler" sözleriyle dövülerek katledilmesi bile bu adımın Kürtlerin imha ve inkarına dayandığını göstermez mi? Mahir için mücadeleyi büyütelim!

"TORUNLAR" yaşasın diye biz ölüyoruz!

Yeni bir işçi cinayeti ile uyanmadığımız gün yok. Soma'nın acısı ve öfkesi hala tazeyken, bu kez İstanbul-Mecidiyeköy'de AKP'ye yakınlığı ile tanınan Torunlar GYO'nun Ali Sami Yen Stadı yerine diktiği rezidansın inşaatında 32. kattan düşen asansörde 10 işçi yaşamını yitirdi.

Torunlar sefahat içinde yaşasın diye işçilerin yaşamını yitirdiği/katledildiği o inşaat bittiğinde işçiler, o rezidansın yakınına bile yaklaşamayacaktı oysa. Şimdi zenginlerin evlerine kanlarıyla harç oldular. Aziz Torun'un "sektörel vaka" diye tanımladığı katliamda ölen işçilerin alın-teri de yetmedi onlara, kanlarıyla kuruyorlar saltanatlarını. Bu saltanatı yıkmak yükümlülüğü omuzlarımızdadır!

Yaşamın Üstünden 02

Mercan HES
eylemine
ilişkin
açıklama

Yaşamın Üstünden 02

**Nihat Konak ve
Şengal için çalışma**
Bu ses soluksuz
kalmayacak,
büyüyecek!

Emek 05

**Bursa ME-PAR'da
işçi düşmanlığı**
Galatasaraylı
ME-PAR'da
işten çıkarma

Denge Aşağı 06

**Anadilde
eğitim haktır,
engellenemez!**

Bu ses soluksuz kalmayacak, dayanışma büyüyecek!

İstanbul-Gülsuyu

Ankara-Konur

Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren emperyalistler ve onların yerli uşakları katliamlarına aralıksız devam ediyor. Katliamda sessizlik ölüm demektir. Çığlığı büyütme adına başlattığımız Şengal halkıyla dayanışma kampanyası devam ediyor.

ANKARA

Devrimci tutsak Nihat Konak'la dayanışmayı büyütme ve gazetemizin Êzidi halkı için başlatmış olduğu kampanyayı kitlelere duyurmak için 6-7 Eylül tarihlerinde Konur Sokak'ta ortak bir stant çalışması gerçekleştirdik. Stant çalışmamız boyunca Ankaralılar'ı Konak için duyarlılığa davet ettik. Gazetemizin ve kitaplarımızın insanlara ulaştırıldığı standın görsel olarak zengin bir şekilde hazırlanması halkın yoğun ilgisini çekti.

BURSA

Kestel ilçesi ve Adaköy'de gazete dağıtım çalışması gerçekleştirdik. Adaköy'den başlayarak Kestel'e doğru sürdürdüğümüz çalışma esnasında halkımızın yoğun ilgisi sonucunda gazetemizi

geniş kitlelere ulaştırma imkânı bulduk. Kolektif çalışma yöntemiyle halka gidildiğinde halkın ilgisinin daha bir yoğun olduğunu gördüğümüz çalışmalarımızı bundan sonraki iki haftalık yardım kampanyası süresince ve sonraki rutin gazete çalışmalarımızı da yeni alanlara taşıyarak sürdüreceğiz.

İSTANBUL

* **Gülsuyu:** Partizan okurları, Çarşamba Pazarı'nın girişine "Özgür Gelecek ezilenlerin sesidir" ve "Nihat Konak serbest bırakılsın" Partizan imzalı iki pankart astı. Ardından gazete dağıtım yapılırken, Nihat Konak için de imza toplandı. Partizan'ın başlatmış olduğu yardım kampanyasına da yapılan çağrılarla başlandı.

* **Bakırköy:** Cumhuriyet Meydanı girişinde 4 Eylül günü PŞTA, Partizan ve YDG olarak Nihat Konak'a özgürlük için bir stant çalışması gerçekleştirdik. Açılan standta imza topladık. Çalışma sırasında sık sık "Keyfi uygulamalara,

Fındıklı'da bildiri

H. Merkezi: Rize'nin Fındıklı ilçesinde **Partizan** imzasıyla bildiri dağıtım yapıldı. Bildiride işçi sınıfına ve çeşitli milliyetlerden halka yapılan faşist saldırıların Karadeniz Bölgesi'nde de denenmesine karşı halkın ve devrimcilerin tutarlı davranışlarla saldırıları bertaraf etmesine çağrı yapıldı.

infaz yakmalara son", "Nihat Konak'a özgürlük" ve "Nihat Konak için bir imza da sen at" diye ajitasyon çektik. Ayrıca çok sayıda kişi gazetemizi alarak Êzidi halkı için de yardımda bulunmuş oldu.

* **Okmeydanı:** Bu hafta, geçen haftaya nazaran gazete dağıtımımızda artış görüldü. Esnaf ve ev ziyaretleriyle devam eden faaliyetimiz esnasında, hukuksuz bir şekilde infazı yakılarak 4 yıl fazladan ceza olan **Nihat Konak** için başlatılan imza kampanyasına destek olduk. Mahalle genelinde birçok imza topladık. Ve mahallenin birçok alanına çeşitli yazılma yaparak faaliyetimizi sonlandırdık.

* **Kadıköy:** 4 Eylül günü açtığımız standta ilgi oldukça iyiydi. Standımıza gelen kitle, çalışmamızı olumlayarak desteklerini sundu. Çalışmamızda ayrıca **Nihat Konak** için imza topladık. Hapishanelerdeki keyfi uygulamaları teşhir ederek yapmış olduğumuz imza çalışmasına ilgi oldukça iyiydi.

BAŞSAĞLIĞI

Okurumuz Süleyman Bulut hayatını kaybetmiştir. Ailesine ve yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri

Dostları "Peygamber" İsmail'i uğurladı

İstanbul/İzmit: 1981-1984 yılları arasında TKP/ML TİKKO davasından Erzurum Askeri Hapishanesi'nde yatan ve o dönemde gördüğü ağır işkenceler sonucu kalıcı hastalıklarla mücadele eden **İsmail Mehrekula**, tedavi gördüğü hastanede 3 Eylül gece saatlerinde yaşamını yitirdi.

Son yolculuğunda alkışlar eşliğinde ve omuzlar üzerinde camiden çıkarılan Mehrekula, evinin yakınındaki mezarlıkta toprağa verildi. Okunan duaların ardından mezar başında "**İsmail yoldaş ölümsüzdür**", "**Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadele**" sloganları haykırıldı.

Gerilladan Mercan HES eylemi açıklaması

H. Merkezi: 1 Eylül akşamı Dersim-Pulur'da (Ovacık) bulunan Mercan HES'e yönelik bombalı saldırı gerçekleştiren **Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu Dersim Bölge Komutanlığı** söz konusu saldırıya ilişkin bir açıklama yaptı.

"Halkımıza" şeklinde başlayan ve elimize e-posta yoluyla ulaşan açıklamaya göre Dersim Bölge Komutanlığı, "Dersim-Ovacık Mercan bölgesinde bulunan ve **Mercan Jandarma Karakolu** tarafından yakın koruma altında tutulan Mercan HES'e, 1 Eylül 2014 tarihinde saat 20.30 sıralarında gerillalarımız tarafından baskın düzenlenmiştir. Baskın sırasında çalışanlar dışarı çıkarıldıktan sonra, burada bulunan ana kumanda merkezi tahrip gücü yüksek patlayıcılar kullanılarak imha edilmiştir. Eylem sonrasında gerillalarımız güvenli bir şekilde geri çekilmiş, düşmanın ertesi gün sabah saatlerinde düzenlediği operasyon ise boşa çıkmıştır" sözleriyle eyleme dair bilgi verdi.

"Bilindiği gibi daha önce de 1 Ağustos 2014'te aynı yere düzenlenen baskın konulan bombanın patlamaması sonucu başarısız kalmıştır" diyerek, eylemle-

rinin bu eylemin devamacısı olduğuna vurgu yapan Dersim Bölge Komutanlığı, "Nitekim bu eylemimiz doğamızın tahrip olmasına ve yaşam alanlarımızın yok edilmesine yol açan emperyalistler ve onların uşağı TC devleti merkezli politikalara halk ordusu tarafından verilen ısrarcı bir yanıt olarak görülmelidir" dedi.

"Halkımızın onca tepkisine ve TC'nin sözde mahkemelerinin verdiği kararlara rağmen işletilmeye devam eden Mercan HES başta olmak üzere, halkımızın sağlığıyla oynama, doğamızı ve yaşam alanlarımızı yok etme pahasına yürütülen tüm baraj, HES, maden vb. projelere karşı halkımızla omuz omuza sürdürdüğümüz mücadele devam edecektir" diyerek mücadele çağrısı yapan Dersim Bölge Komutanlığı, açıklamasını "Ne bu cüreti gösterenler ve ne de onların koruyucusu olanlar, halkımızın öfke ve tepkisinin cisimleştiği TİKKO'nun silahlı şiddetinden kurtulmayacaktır!" sözleriyle sonlandırdı.

Gerilla karakola ekmek veren fırıncıyı tutukladı

H. Merkezi: Elimize e-posta yoluyla ulaşan ve **Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu Dersim Bölge Komutanlığı** tarafından yapılan açıklamaya göre Dersim-Merkez'e bağlı Deşt (Geyiksuyu) köyünde uyarılara rağmen karakola ekmek veren bir fırıncı tutuklandı.

Dersim Bölge Komutanlığı, tutuklamanın nedenini şöyle açıkladı: "TİKKO tarafından yapılan bu tutuklamanın nedeni, Geyiksuyu Karakolu'na ekmek verilmesidir. Geçtiğimiz dönem içerisinde yine aynı karakola ekmek sağlayan fırın sahipleri uyarılmış ve pratiklerinden vazgeçmeleri istenmişti. Bunun üzerine düşman, karakola yakın olmasının avantajından da faydalanarak, Deşt (Geyiksuyu) köyünün içinden temin etmeye başlamıştır.

Ancak, TİKKO'nun kollarının buraya uzanacağı hesap edilememiştir. İlgili şahıs karakolun

burnunun dibinden TİKKO gerillaları tarafından alınmıştır."

"Daha önce de birçok defa söylediğimiz gibi karakola ekmek/malzeme taşımak suçtur! Düşmanı beslemek, onun askeri gücüne katkı sunmak, savaşta tavır almak demektir" diyen Dersim Bölge Komutanlığı, "Kimse düşmandan yana tavır almamalıdır, aldığında ise sonuçlarına katlanacağını bilmelidir" şeklinde uyardı. "Yine kimse gerillanın uzağında olduğunu düşünmemeli, adaletimizden kaçacağını sanmamalıdır. Buna dair her türlü hesabın bozulması, bu örnekte olduğu gibi 'an meselesi'dir" sözleriyle uyarısını sürdüren gerillalar, "TİKKO bu anı yakaladığında görevini yerine getirecektir!" dedi.

"Metin KARATAŞ isimli şahıs bir gün gözaltında tutulup sorgulandıktan sonra yaptığı işe devam etmemesi yönünde uyarılarak serbest bırakılmıştır" diyerek bilgi veren gerillalar, "Son olarak bilinmelidir ki; işbirlikçiliğe yönelik eylemlerimiz sürecektir. Halkımız soruna duyarlı olmalı, işbirlikçi unsurları ikna yoluyla, yollarından çevirmeli, yetmezse kendi içinde tecrit etmelidir. Hiçbir uyarıya kulak asmayanlar her şeyi göze almış demektir. Soruna dair bakış açımızın bu olduğunu bir kez daha yineliyoruz!" sözleriyle açıklamasını sonlandırdı.

İKİNCİ “YENİ” TÜRKİYE’NİN KRİZ HALLERİ!

R. T. Erdoğan’ın Cumhurbaşkanlığı’na “terfi” ederek Başbakanlığı da Ahmet Davutoğlu’na devretmesinin ardından “hedef 2023 konsepti”ne giden yolda bir eşik daha aşılrken, yolun üstünde AKP açısından büyük hendeklerin bulunduğu bilinmektedir. Ortadoğu’daki politik keşmekeş halinin süregelenliğine ek olarak savaşın dinmemesi ve AKP’nin bu çerçevedeki bir dizi emperyalist hedefe uyum konusunda beceriksizliğinin yanı sıra, sürecin tekeri çamura batırması muhtemel bir diğer ayağını ise AKP’nin ekonomik politikası ve küresel sermaye hareketlerinin Türkiye ekonomisine etkileri teşkil etmektedir.

2008 yılında yaşanan krizin; Başkan’ı ve şürekası sermaye gruplarını “teğet” geçerken ülkemiz işçi ve emekçileri üzerinde yarattığı etki bilinmektedir. Ek olarak bu süreç, AKP’nin yükselişini destekleyen ekonomik büyümenin durağanlaştığı ve birkaç yıl içinde büyüme oranlarının düşeceğinin sinyallerinin verildiği süreçtir de. Geline aşamada ise, özellikle Amerikan ekonomisinin gösterdiği gelişim, belirli tökezlemelere rağmen yaşanan ekonomik güçlenme ABD’yi küresel finans şirketleri açısından çekici kalmaya başlamıştır.

Son olarak, FED’in (Amerikan Merkez Bankası) bu yılki verilerinin olumlu gelmesine yönelik beklentinin önümüzdeki yılın 2. çeyreğinde olacağı beklenen faiz artırımını öne çekmesi ihtimali, daha şimdiden sıcak para akışının yönünün Amerika’ya yönelmesi gibi sonuçlar doğurmaktadır. Ki bu durum, FED’in geçtiğimiz Şubat ayında açıkladığı “kırlanlık endeksi”ndeki tespitleri doğrular niteliktedir. Arjantin’in iflas bayrağı çektiği bir tarihsel dönemde (ki Arjantin de FED’in; Türkiye’nin liste başı olduğu ekonomik kırlma ve gerileme listesindeki 11 ülkeden birisidir) yaşanacak muhtemel gelişmelerin ülkemizi de derinden etkileyeceği ve bu minvalde AKP’nin “2. ‘yeni’ Türkiye”sinin ekonomik açmazla düşeceği çplak gözle görülmektedir.

Krizlerin “fitratı”: Büyük denizlerin suyu bulanıktır

2008 yılında yaşanan ve Amerikan emlak sektörünün yaşadığı çöküntünün bankacılık ve finans piyasalarını da batırmasıyla gün yüzüne çıkan krizde, batık şirketlere kurtarıcılık rolüne soyunan FED’in tahvil alımları ile birlikte işlettiği ABD ekonomisini düze çıkarma süreci, ekonomik güçlenme ve toparlanma ile birlikte sona yaklaşmaktadır. Uzun vadeli faiz oranlarını düşük tutmayı ve şirketleri hisse veya kurumsal borç gibi daha yüksek riskli alanlara yönlendirmeyi hedefleyen tahvil alım süreci, krizin etkilerinin en yoğun hissedildiği 2009 başlarında başlamış ve aylık 85 milyar Dolar alımla beraber geçtiğimiz Ocak ayına kadar sürmüştü.

Ancak bu süreç FED’in neredeyse toplam tarihindeki yaptığı kadar büyük bir alıma tekabül etmekte ve dolar fiyatlarında da dalgalanmalara sebep olmak-

taydı. Geline aşamada FED, Ocak ayından itibaren tahvil alımını 10 milyar Dolar azaltmış ve Haziran ayında ise, Ekim 2014 itibari ile tahvil alımlarını durduracağını beyan etmişti. Yine geçtiğimiz Şubat ayında tahvil alımları ile ilgili olarak değerlendirmede bulunan FED, bu kararın Türkiye, Arjantin, Hindistan gibi ülkeleri etkileyeceğini ve “gelişmekte olan ülkeler” statüsünde olan bu ülkelerin ekonomik kırlanlık yaşayabileceğini de ifade etmişti.

Son olarak Amerika’da Satın Alma Yöneticileri Endeksi’nin (PMI) % 64,3; Tüketici Güven Endeksi’nin ise % 82,5’e çıkarak tahminlerin üzerinde gelmesi ve FED verilerinin de olumlu gelmesine yönelik beklenti, bir ekonomik toparlanmanın göstergeleri olurken FED’in faiz artırım kararını erkene çekme ihtimalinin bu ülkeye olan sıcak para akışında bir hızlanma yarattığı aşıkardır. Ki bunu besleyen bir veri olarak, ABD’de şirket kârlarının son 4 yılın en üst seviyesine çıkması gösterilebilir.

Ülkemiz gibi yarı-sömürge ve ekonomik olarak dışa bağımlı ülkelerin ise bu verilerden ve bu suyun bulanık halinden olumsuz etkileneceği aşıkardır. 2008 krizinde Türkiye gibi ülkelere yönelen finans tekellerinin faizlerin artması ve ekonomik toparlanma ile birlikte yeniden ABD gibi ülkelere yelken açması, balondan büyümeyle de patlatacaktır.

Büyüme balonu ha patladı, ha patlayacak...

Tartışmanın Türkiye kısmını biraz genişletirsek eğer, önümüzdeki süreçte ülke-

mizin iktisadi geleceğine dair taşlar daha fazla yerine oturacaktır. AKP’nin gelişim yıllarına paralellik gösteren ekonomik büyümenin özellikle Tayyip Erdoğan’ın “ustalık” dönemi ile birlikte düşüş gösterdiği bilinmektedir.

Özellikle, TC tarihinin toplam cari açığının 1 yılda egale edildiği 2012 yılından itibaren, bu sorun temelinde finans şirketlerinin sıcak para akışının yavaşladığı net bir gerçekliktir. Devamlı da Gezi İsyanı sürecinde prestij yitiren ve siyasal istikrarsızlık gösteren AKP’nin, balondan büyümesine kaynaklık eden sıcak para akışı, bir anda yavaşlamıştır. Buna, Ortadoğu’da emperyalist hedeflere uyum sağlamadaki başarısızlıklarını ve Cemaat’le arasının açılmasının Ortadoğu’daki ticari bağlarını zayıflattığını da eklersek, arkada bıraktığımız birkaç yıllık dönem AKP açısından hiç de iyi geçmemiştir. AKP’nin ekonomik temel sağladığı ve Ortadoğu’daki ülkelerle kurduğu emperyalist patentli ilişkiler sayesinde palazlandırdığı sermaye gruplarının özellikle Arap Baharı süreci sonrası yaşanan Ortadoğu’nun keşmekeş hali içerisindeki, iş yapamaz hali de üstte özetlediğimiz tabloyu beslemiş ve süregelenleştirmiştir.

Güncele dair tablo ana hatları ile böyleyken, Tayyip Erdoğan’ın Cumhurbaşkanlığı seçilmesi ile birlikte başladığı iddia edilen 2. “yeni” Türkiye döneminin Türkiye ekonomisini etkileyecek faktörler de, üstte özetlediğimiz içerikten bağımsız değildir ve daha şimdiden bu kötüye gidiş hali görülmektedir. Davutoğlu’nun Başbakanlığa “terfi” ettirilmesinin ardından bir değerlendirme kaleme alan İngiliz

The Economist dergisi konu ile ilgili olarak “*En büyük baş ağrısı ekonomi olabilir. AKP’nin göz alıcı yükselişini destekleyen güçlü ekonomik büyüme keskin bir şekilde yavaşladı.(...) Erdoğan Merkez Bankası’na daha fazla baskı yapabilir. Ve ikinci Boğaz (Kanal İstanbul) gibi dev projelerde ısrar ederse Türkiye daha fazla mali zorluğa düşebilir*” şeklinde yorumlara ilk elden yer vermiştir.

Balondan büyümenin sönümlenmeye başlamasının ardından Merkez Bankasının faiz artırım kararını tepki ile karşılayan Erdoğan’ın temel kaygısı, konut satışlarının ve fiyatların genel yükselmesinin önüne geçmektir. Ancak gelinen aşamada, bü-

yüme oranlarındaki hızlı gerileme ve son dönemde 2,3 civarına düşen büyüme oranları bir devrin yavaş yavaş kapandığına işaret etmektedir.

Ek olarak Ortadoğu’daki savaşlara, gerici örgütlere emperyalist hedeflere adaptasyon içinde kan taşıyan ve silah gönderen AKP hükümeti, uşaklık pratiklerini liyakatle yerine getirirken bu siyasal ahvalin de ülkedeki sıcak para çıkışını hızlandırdığını bilmektedir.

Geline aşamada, FED’in tahvil alımlarını durdurması ve Amerikan ekonomisindeki toparlanmanın bu pazarı yeniden çekici hale getirmesinin Türkiye gibi ülkeleri derinden yaralayacağı aşıkardır. Buna, emperyalizmin neredeyse her 7 yılda bir tekerrür eden krizlerini de eklediğimizde, ülkemiz özgülünde daha katmerli bir tabloyla karşı karşıya kalacağımız görülmektedir ki, 2015 yılının ortalarında ekonomistler yeni bir küresel kriz beklemektedir. Bu anlamda, önümüzdeki dönem Türkiye gibi ülkeler için balonun patlayacağı ve krizin “fitratı” olan bir ekonomik çöküntü doğuracağı net bir gerçekliktir.

Halkın “fitratı”nda isyanı örgütlemek...

Süreç bizler açısından ise bir dizi siyasal görevi de açığa çıkartmaktadır. Üstte özetlediğimiz ekonomik yön, kuşkusuzdur ki ilk olarak ülkemizde başta işçi sınıfı olmak üzere geniş halk yığınlarını vuracaktır. Sürecin yaşamlarımızdaki karşılığı, daha artan işsizlik, kadın ve çocuk emeğinin daha fazla sömürüsü ve halk gençliğine geleceksizlik olarak karşılık bulması, sömürü düzeninin temel karakteridir.

Emperyalistlerin “Taşeron Cenneti” olan ülkemizde, bu tablonun kan damlayan yüzünü görmek için ötelere gitmeye de gerek yok. Soma’da 301 madenciyi katleden düzenin efendileri, daha önce de işçi katliamları yaşanan ve Çalışma Bakanlığı’nın (tıpkı Soma’daki gibi) denetiminden onay alalı birkaç ay olan **Torunlar Center İnşaatı**’nda 10 işçi daha asansörün 32. kattan düşmesi sonucu katletti. İşçilerin insan olarak değil maliyet olarak görüldüğü sömürü düzeninde, iş güvenliğinden kâr eden sistem, 2014’ün ilk dokuz ayında 1400’den fazla işçiyi katlederken, önümüzdeki süreçte Torba Yasa ile yaşamın her alanını taşeronlara terk edecek AKP’nin ülkeyi sokağı ekonomik krizin hangi şekillerde karşılık bulacağı gözlerimizin önündedir.

Tam da bu nedenledir ki, ilk elden hesap sorucu bir pratiğe yönelmek için kitlelerin yaşananlar karşısında duydukları tepkiyi örgütlemek, öfkelerini siyasallaştırmak, önümüzdeki süreçte temel bir yönelim olmak zorundadır. İşçi kamı ile sistemin harcını karan emperyalizmin karşısına en güçlü şekilde dikilmek için, ilk olarak sistemin geniş yığınlar içerisinde sömürü düzenini var ettiği kanalları görmemiz ve düzenin temellerine vurmaya, buralardan başlamamız gerekmektedir.

Soma'da işçi cinayeti!

H. Merkezi: Geçtiğimiz Mayıs ayında "resmi" rakamlara göre 301 madencinin katledildiği Soma'da bir işçi cinayeti daha yaşandı.

2 Eylül günü İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi'nin açıklamasına göre Soma'da İmbat Madencilik'e ait linyit ocağında, Metin Keskin adlı işçi vagonla direk arasına sıkışarak hayatını kaybetti. Keskin'in cenazesi Soma Devlet Hastanesi'ne kaldırılırken madende üretim durduruldu.

Weranşehir'de atama protestosu

Weranşehir: İl Millî Eğitim Müdürlükleri'nin sözlü sınavlar sonucu belirledikleri okul müdürlerinin neredeyse tamamının AKP hükümetine yakınlığıyla bilinen Eğitim Bir-Sen üyesi olmasına dönük protestolar sürüyor.

Bu protestolardan biri de Riha'nın (Urfa) Weranşehir ilçesinde gerçekleşti. Eğitim-Sen Weranşehir Şubesi üyesi eğitim emekçileri, "**Kirli ilişkilerle, kul hakkı yiyerek, emek hırsızlığı ile Viranşehir Millî Eğitim Müdürlüğü'nü skandal bir şekilde ele geçiren yandaş sendika yöneticileri ve millî eğitim müdürlüğündeki kuklalarının aynı kirli ilişkileri okul müdürlükleri için de devreye soktuklarını kamuoyu ile paylaşıyoruz**" pankartı ile eylem yaparak öğretmenevinden ilçe millî eğitim binasına yürüyüş gerçekleştirdiler.

Kartal'da işçi eylemi

Kartal: Kartal Belediyesi'nde çalışan ve Genel-İş'e üye olan 240 işçinin haklarının ödenmemesi üzerine, işçiler 2 Eylül'de Belediye önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemi düzenleyen Genel-İş ise ayrıca, 2 Eylül günü sabah mesai saatinde Belediye önünde masa açarak oturma eylemi başlattı. Eylem öğle saatlerinde basın açıklaması yapılması ile sonlandı.

Milyon dolarlık inşaat ve bağzı "şeyler"!

Daha birkaç gün önce **İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi** işçi cinayetleri ile ilgili açıklama yapmıştı. Sadece Ağustos ayında en az 158 işçinin yaşamını yitirdiğini açıklayan İSİGM, 2014'ün 8 ayında katledilen işçi sayısının ise 1270'e ulaştığını belirtmişti. Bir iç savaşın bilançosuna benzeyen bu rakamlar, burunumuzun dibinde yükselen rezidansların, evimizde yanan kömürün vb.'nin bedeli olarak patronlar ve en büyük destekçileri devlet tarafından dayatılıyor. Ve bu "bedel", her gün her dakika güvencesizliğe ve taşeron cehennemine mahkum edilen işçi sınıfı tarafından ödenmeye devam ediliyor.

Daha Eylül'ün ilk günlerine girdiğimiz şu günlerde ilk haberi Mêrdin'den aldık. Kızıltepe ilçesine bağlı Yayıklı (Cirdoyê) köyünde Suriyeli **Samur Muhammed** (16) adlı bir çocuk, tarladan toplanan buğdayı elekten geçirdiği sırasında elektrik akımına kapılarak can verdi. Bu olaydan 2 gün sonra bu kez İstanbul-Mecidiyeköy'den bir işçi katliamı haberi geldi. Mecidiyeköy'de yıkılan Ali Sami Yen Stadı yerine yapılan inşaatın akşam saatlerinde asansör 32. kattan yere çakılmış ve 10 işçi yaşamını yitirmişti.

Birçok işçi katliamında olduğu gibi burada da katliam, göz göre göre geldi ve trilyonlarla oynayan patronların kâr hırsı, işçi kanı ile beslendi. Açık bir şekilde söyleyebiliriz ki, başta bu inşaatın sahibi Torunlar GYO'nun sahibi AKP'li Aziz Torun ve taşeron şirket ile mühendislerdir. Çünkü sadece asansör üzerinden bile baktığımızda düşen asansörün arıza bildirimini 1 ay önce yapılmıştı.

Asansörün düşmesinin ardından ambulans çağrıldı ancak ambulansın gelmesi 1 saate yakın zaman alınca katliamın boyutları büyüdü. Arkadaşlarının yardımına koşan diğer işçilerin ise yalnızca usulen 1 saatlik iş güvenliği eğitimi hem de iş sahası tatbikatı yapmadan aldıkları için ilk yardım bilgisi yoktu. Taşerona devredilen ve iş güvenliği konusunda AKP'nin geliştirdiği "taşeron cehennem kurallarına" yani işçi

hakları ve güvenliği konusunda sınırsız kuralsızlığın uygulandığı Torunlar inşaatın ilk işçi cinayeti değil bu... Daha önce Mayıs ayında da 19 yaşında bir üniversite öğrencisi işçi de burada işçi cinayetine kurban gitmişti.

"Çevik kuvvet betonu mu koruyor?"

Katliamın ardından hem çalışan hem orada yaşayan işçiler, işçi aileleri ve olayı duyan devrimci, demokrat ve yurtsever kesimler inşaatın önünde toplanmaya başladı. Yüzlerce kişinin bir araya geldiği inşaatı "korumak" için çevik kuvvet ekipleri getirildi. Kendilerine tepki gösteren kesimlere saldıran çevik kuvvet, aralarında işçilerin de bulunduğu kesimleri darp etti. İşçiler kendilerine engel olmaya çalışan ve inşaat önünde barikat kuran polise "**İşçilere değil katillere barikat**", "Susma, sustukça, sıra sana gelecek", "**Sermaye vampirdir işçi kanı emmektedir**" şeklinde sloganlarla tepki gösterdiler.

Meclisteki partilere de tepki gösteren işçiler, polise "**Bir gün de bizi koruyun! Bizi yutan bahk bir gün sizi de yutacak!**" ve "**Sizin çocuğunuz olsaydı peki! Bu çevik kuvvet neyi koruyor? Beton mu?**" şeklinde bağırıyor. Cinayetinin ardından olay yerine gelen İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu, "**İşçi şe-**

hit kardeşleri için ne kadar üzgün olduğumuzu" anlatırken bir anda ağzından "**1 saate kadar son şeyleri çıkarabiliriz**" dedi. Bahsettiği "şeyler", "işçi şehit kardeşlerinin" cenazeleriydi! Ancak görünen o ki, bir yandan halkın tepkisini azaltmak için gösterdikleri "şehit kardeş" sahiplenmesi öylesine sahteydi ki, bir sonraki cümleleri kendilerini yalanlayabiliyordu.

Rezidanslarınız başınıza yıkılacak!

10 işçinin yaşamını yitirdiği Torun Center'in sahibi Torunlar GYO'ya kısaca göz attığımızda bile bunun bir kaza olmadığını görebiliriz. Torunlar GYO, 2014'ün ilk 6 ayında şirketin kârında % 965'lik rekor bir artışa giderek 271 milyon TL net kâr elde ettiklerini açıklamıştı. AKP'nin kongrelerinde boy gösteren şirket sahibi Aziz Torun'un bu kadar parayı nasıl elde ettiği ve nereden kuvvet alarak palazlandığı açıktır.

Ölen 10 işçiden 2'si, Tahir ve Ferdi Kara kardeşler okul harçıklarını çıkarmak için babalarının da çalıştığı bu inşaatın arıza bildirimini 1 ay önce yapılan asansöre "para bulunmadığı" için can verirken; Torunlar GYO milyonlarla oynuyordu. Bunun hesabı elbette sorulacak ve o rezidanslarının bir gün başınıza yıkılacak!

İşçilere organize CHP saldırısı

H. Merkezi: CHP'li Beşiktaş Belediyesi'nde BELTAŞ işçilerinin direnişini kırmaya çalışan Belediye Başkanı **Murat Hazinekar**, 4 Eylül'de bir grup işçiyle beraber işçilerin işyerleri olan, grevin uygulanacağı parkları temizleme "eylemi" yapmıştı. 7 Eylül günü de Dünya Barış Parkı'ndan bir kahvaltı düzenledi, burada işçilere çeşitli iftiralar atarak, direniş kırıcılığı yaptı.

Direnişteki BELTAŞ işçileri de Beşiktaş halkıyla birlikte parktaydı. Hazinekar'ın konuşmasını "**Parklar bizim Beşiktaş bizim**", "**BELTAŞ işçisi yalnız değildir**" sloganlarıyla bölen işçiler ve Beşiktaş halkı süreci anlattı. Hazinekar'ın çiçek ekip ayrılmasının ardından parktaki işçilere dışarıdan bir grubun sözlü ve fiili müdahalesi

oldu. İşçilere taş ve kemerleriyle saldırmaya çalışan grup bir kişiyi başından yaraladı.

İşçiler saldırganları servis otolarıyla Beşiktaş'a taşıyan firmanın CHP'li Şişli Belediyesi'nin taşeronu olduğunu iddia ediyor. Bindiği gibi Murat Hazinekar daha önce Şişli Belediye Başkanlığı yapan Mustafa Sarıgül'ün de avukatlığını yapmıştı. İşçiler eylemlerinin ardından sloganlarla grev çadırlarına döndü.

Wan'da işçilerin yürüyüşüne saldırı

H. Merkezi: Wan'da yerel seçimlerin ardından işten çıkartılan 13 Haziran'dan itibaren Fegi Teyran Parkı'nda eylemde olan 7 bin 286 İŞKUR işçisi, Ankara'ya yürümek isteyince polis saldırısı ile karşılaştı.

90 gündür oturma eylemini sürdüren 400'e yakın işçi, defalarca işe alınacaklarına dair söz aldıkları ancak bu sözlerin tutulmamasından dolayı Ankara'ya gitmeye karar verdiler. "**Terk etmeyen ama terk edilen depremzede İŞKUR çalışanları Ankara yolunda**" pankartı açarak yürümeye başlayan işçilere polis; biber gazı, TOMA, plastik mermi ve coplarla saldırdı.

Galatasaray'lı ME-PAR'da işçi düşmanlığı!

Bursa: Taşeronlaşmanın, güvencesizliğin, sendikasılaştırmanın günden güne arttığı; yasaların her geçen gün patronların lehine değişmeye başladığı günümüzde ülkemizde artmaya başlayan işçi hareketliliğinin bir yansıması da Bursa (DOSAB) Demirtaş Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Ford ve Tofaş gibi büyük firmaların nakliye işini yapan ve Galatasaray eski yöneticisi Ergün Gürsoy'un sahibi olduğu **Gürsoy ME-PAR** nakliyat firmasındaki sendikalaşma sürecinde karşımıza çıktı.

Bizler de Me-Par işçisinin nabzını tutmak için işten çıkarılan işçilerle geçmişteki durum, mevcut durum ve patronun bundan sonraki tutumunun nasıl olabileceğiyle ilgili bir söyleşi gerçekleştirdik. TÜMTİS bürosuna gittiğimizde ilk olarak Me-Par Nakliyat'ta şoför olarak 10 yıl hizmet vermiş ve sendikalaşma sürecinde işten çıkarılmış **Veysel Kaya**'yla bir söyleşi gerçekleştirdik. Veysel Kaya özetle bize nakliyat firmasının sendikalaşma sürecinden bahsederken sonrasında ise Me-Par'da yaşanan çelişkileri, fabrika müdürünün işçileri bölme ve kendine işpiyoncu ve yandaş işçilerden bir ekip kurarak sendikal işçileri tasfiye etmeye çalışmasından bahsetti.

Sonrasında firma bünyesinde bir araçtan diğer bir araca geçerken kanunen verilmesi gereken teknik eğitimin verilmemesi, verilse de göstermelik olup resmi hiçbir hükmünün olmadığını belirtti. Daha sonra ise otomobil taşımak için kullanılan dorselerin farklı tiplere olup her biri için ayrı bir eğitim verilmesi gerektiğini söyledi ve zaten bu işin şoförlerin işi olmadığını, bu işin kendilerine zorla yaptırıldığını söyledi. Yaşanan maddi hasarlı kazalarda ise firmanın yıllık 2 milyon TL vererek araçlarına sigorta yaptırmaktansa yıllık ortalama kazalara giden 7 yüz bin TL'nin daha cazip gelmesinin ve bunu bile şoförlerin sırtına yüklemeye çalışıldığını ve şoförün hasarı karşılayamaması halinde tazminatsız bir şekilde işten çıkarıldığını vurgusunu yaptı.

Daha sonra ise sendika bürosuna gelen işçilerden **Fevzi İşler**'le bir röportaj gerçekleştirdik.

- Bize Me-Par Nakliyat'ta yaşanan çalışma koşullarını anlatır mısınız?

Fevzi İşler: Saat 08.30'da işe geliyoruz, sabah 09.00'da bize yük veriyorlar. Tofaş'tan ya da Ford'tan yükü sarı-

yoruz. Burada bütün indirme bindirme işi bize ait. Yani hem şoförlüğünü hem operatörlüğünü hem de bekçiliğini yapıyoruz. Araçların indirme bindirme işlerinde en ufak hasar bizden kesiliyor. Bir arkadaşımız Tofaş'ta bir aracı düşürdü, 7 bin TL masraf çıkınca tazminatsız işten çıkardılar. Bir arkadaşımız da yeterli eğitim almadığı ama yaptığı işin tehlikesinin boyutunun farkında olmadığı için iş kazasında elinden yaralandı ve işverenin umurunda değil.

Bir de bulunduğum şehrin köprülerini iyi bilmelisin. Bilmeyen birçok arkadaş alçak köprüler sebebiyle kaza yaptığı için ekmeğinden oldu. İstanbul'da Çamlıca gişelerine araçlarımızın boyutu itibarıyla saat 22.00'ye kadar giriş yapmamız yasak olduğu için saatlerce beklemek zorunda kalıyoruz ve yükümüzü boşaltıp geri gelişimiz saat sabah 05.00' i buluyor. Mesai verilmiyor, sadece İstanbul'a gidış ücreti neyse onu alıyorsun.

- Peki, bize sendikal süreçten bahseder misiniz?

F. İşler: 2011 yılında arkadaşlarla sendikal faaliyet başlattık. Bu süreçte sendika yeterli sayıya ulaşamadığı için işveren 12 arkadaşımızı tazminat dahi ödemedi işten attı. Daha sonra arkadaşlardan 4'ü dava açarak bundan 4 ay önce işe geri dönüş yaptıktan sonra 2'si tekrar işten çıkarıldı. Biz de diğer arkadaşlara arkadaşların 2'si sendikal olduğu halde işe geri döndü diyerek sendikal faaliyet mücadelesini yükseltme çabasına girdik.

Ben eskiden 3.5-4 yıl sendikacılık yaptığım için bu konuda önyak oldum. Maaşlarımız 767 TL'den 1000 TL'ye çıktı ve çeşitli haklar kazandık. Sigortalarımızı 767 TL'den yani çiftçi Bağkuru gibi ödüyorlardı. 3 aydır sigortalarımızı 1398 TL'den ödüyorlar. Hareketlenme görünce birden elleri açıldı ancak bunu yaparken sendikadan kaynaklı değil de lütuflarıymış gibi sunuyorlar. Soruyorum; madem kendinizden veriyorsunuz peki neden yıllardır vermediniz?

Bizim çalışma şartlarımız müdürün iki dudağı arasında. İşçileri çıkarına göre kayıyor. İşveren yetki vermiş kimse bu adama bir şey diyemiyor. Biz daha sonraki aşamada anayasal hakkımız olan sendikal hakkımızı kullanmak için TÜMTİS'e geldik. Sendika da bize olumlu yanıt verdi. Zaten 2011 yılında böyle bir çabamız vardı. 4 ay öncesi sendikal çalışmalarımızı hızlandırdık. Diğer işçilere sendika işyerimize gelirse çalışma şartlarımızın nasıl iyileşeceğini anlattık. Arkadaşlar bize inandı, bu işe başladık ve çoğunluğumuz sendikal oldu. Sendika yeterli sayıya bulunca 91 kişiyle Çalışma Bakanlığı'na müracaat ettik ve işverende sendika girer diyerek işverene bildirdi. İşveren de zaten bunlar 91 kişi, bunlardan 8-10 çıkarırız ge-

risi de vazgeçer düşüncesine girdi. Biz onlara şu an 170 kişiyle örgütlüyüz de yine ağızları açık kaldı. Daha sonra baskı ve tehditler arttı, insanları sindirmeye çalıştılar. Kullandığımız araçlar elimizden alındı.

- Peki, işverenin tutumunda sonrasında ne gibi değişimler oldu?

F. İşler: İşveren kimlerin sendikal olduğunu öğrendi, daha sonra işveren vekili Hikmet Koyuncu'yu, Mustafa Yıldırım'ı, beni ve daha sonra başka arkadaşları olmak üzere kullandığımız araçları elimizden aldı. Ardından bize "çelik kobra" marka dorseleri verdiler bunu yaparken gerekçe göstermediler.

Bize saat 08.30'da geleceksiniz ve 18.00'de çıkacaksınız ve şirket dışına çıkmanız yasak denildi. Zaten işten bir gün önce çıkardıkları bir arkadaşımızı çocuğu ameliyat olacağı halde dışarı çıkarmadılar. Cumhuriyet Başsavcılığı'na gittim, bana işyerini bizden habersiz terk ettin diyerek ihtar verdiler. Biz şoförlerin oturduğu klimalı, televizyonlu odamız vardı, onu da kapattılar ki güneşte oturalım. Müdür yemek şirketi yetkililerine "bu arkadaşlara yemek vermeyeceksiniz" demiş.

Biz 4 arkadaşta vebahı gibi yaklaştı, yanımıza yaklaşanlara hakaret ediyor. Onlar da ekmeğe peşinde bizden uzak duruyor. Daha sonra Bekçiye "bu adamlar yemek kalırsa yemek yiyecekler, kalmazsa yemeyecekler" demiş. Bu müdür belinde zaman zaman tabancayla işyerinde geziyordu ve açıkta taşıyordu, artık taşımıyor. Biz resmini çekmediğimiz için pişman olduk. Zaten kazandığımız hak ortadayken bu kadar art niyet beklemiyorduk. Bugün itibarıyla toplam 8 kişi olduk işten çıkarılan ve bu devam edecek. Ellerinden geleni yapıyorlar engellemek için, bir arkadaşımızdan e-devlet şifresi istendi, sendika üyeliğinden istifa ettirmek için ve arkadaşları sendikadan çıkarttılar. Arkadaş işsiz kalmamak için böyle yapmak zorunda kaldı.

- İlave etmek istediğiniz bir şey var mı?

F. İşler: İşten çıkarıldığımızı dair elimizde belge yok. Bu arada artık silahını gizlemek için ceketle geziyor bu sıcakta. 3600 gün emeklilik hakkını istediğine veriyor. Yönetimde her ferdin işpiyoncusu var. Sanıyorlar ki sendikal örgütlenmenin başını biz çektik. Sendikaya üye olan herkes kendi iradesiyle üye oldu. Bu çark hala dönüyorsa içerideki daha iyi maaş için işpiyonculuk yapanlar sayesinde. Hem burada hem de Gölçük'teki firmada aynı düzen dönüyor.

Biz alıyorsak 1500-1700 TL maaş onlar alıyor 3500-4000 TL. Kilometre başına prim alıyoruz, bunun için sıralama var ama bu adamlar sıraya girmeden istediği istikameti seçiyorlar. Yeni gelen araçlar hep bu arkadaşlara veriliyor. Bu lojistik müdürü ayrıca öğle araları gittiğimiz tır parkındaki çay ocağına gidip "buraya sendikacıları sokmaya caksın yoksa buraya silahlı gelirim" diyerek oradaki arkadaşları tehdit ediyor. Bu müdürün adı **Vural İştaş**'tır.

Emekçinin Gündemi

Gökdenlerin temeline işçileri gömenler, "fitratında" isyan olan sınıfın öfkesinde ezilecekler!

Soma'da resmi rakamlara göre 301 işçinin katledilmesi ile birlikte ülkemizdeki işçi katliamları kamuoyunun dikkatini daha fazla çekerken, harcı ezilenlerin kaniyle karılan sömürü düzeni, yeni işçi katliamlarına devam ediyor. Son olarak İstanbul Mecidiyeköy'de Torunlar Center inşaatında gerçekleşen işçi cinayetinde 32. kattan düşen işçiler, iş güvenliğinden yoksun koşullarda ve denetimsiz çalışma nedeniyle hayatlarını kaybetti.

İlk elden belirtilmesi gereken nokta, maden facialarında "ölüm madencilerin fitratında var" açıklamaları yapan egemenlerin siyasal temsilcisi olan AKP'nin ve sömürü düzeninin tüm parçalarının bu yaşananlardan sorumlu olduğudur. Ancak buradan doğru tartışma ilerletilmeli ve önümüzdeki sürecin neler getireceği ve neler yapılması gerektiği tartışılmalıdır.

Ülkemiz gibi emperyalistlerin "Taşeron Cenneti" olarak işlevselleştirdiği ülkelerin temel bir gerçekliğini teşkil etmektedir, işçi katliamları. Afrika'da günlük yarım dolara çalışan işçilerden tutalım da, Hindistan'da kanın tokluğuna çalışan tarım işçilerine kadar uzanan bir gerçekliktir, bahse konu olan. Türkiye ise emperyalizmin ucuz işgücü pazarı olarak kuruluşundan itibaren bu cenderenin içindedir. Ancak altı çizilmesi gereken nokta, işçi katliamlarının özellikle son süreçte artan durumudur ki, bunun emperyalizmin 2001 yılında başlayan ve paçasını kurtaramadığı krizle derin bağları vardır. Zira özellikle bu süreçten beridir ki, kâr odaklı çalışan sistem daha fazla sömürü için taşeron sistemini çalışma yaşamının temel bir gerçekliği haline getirmeye girişmiş ve iş güvenliğini teknik bir detay halinde bırakmıştır.

Son süreçte işçi cinayetleri, esnek ve taşeron çalışma ile birlikte yaygınlaşırken ulaştığı rakamlar korkunç boyutlardadır. Sadece 2014 yılının ilk 9 ayı için 1.400 işçi işçi cinayetlerinde hayatını kaybederken bunu TC tarihine vurdüğünüzde neredeyse bir soykırım denebilecek rakamlara ulaşacağı görülmektedir. Yine de AKP, meclis görüşmeleri Pazarı günü başlayan Torba Yasa ile birlikte taşeron sistemini çalışma yaşamının tek rengi haline getirmeye girişmekte ve işçilerin açabileceği muhtemel davaların önüne geçecek hukuki düzenlemelere yönelmektedir. Ki bu durum bile önümüzdeki süreçte işçi katliamlarına yenilerinin ekleneceğini ispatlamaktadır.

İşçi sağlığını ve işçi yaşamının basit bir maliyet hesabı olarak kavrayan sistemin efendilerinin mesele karşısındaki refleksleri bile tek başına insanın kanını dondurur niteliktedir. 10 işçiye mezar olan Torunlar Center'da 5 ay önce de 1 işçi daha iş cinayetinde yaşamını yitirmiş ve Çalışma Bakanlığı tıpkı Soma'daki gibi çalışma ruhsatı verirken işçi için ise 5 bin 600 TL bir tazminatla olayı geçiştirmiştir.

Sorun tek başına bir "kaza" sorunu değil, bir sistem sorunudur. Temel işleyiş prensibi olarak kâr etmeyi belirleyen bir düzenin insan sağlığını ve çalışan insan gücünü bir iş makinesi olarak kavraması ile ilintilidir. Bu tablo içerisinde daha fazla denetimsizliği üreten ve iş güvenliğinden yoksun bir çalışma hayatını an an örgütleyen bu düzen, daha fazla işçi cinayeti üretirken gelecek günlerin yapı taşlarını ise Torba Yasa gibi yasalarla örmektedir.

Kuşkusuzdur ki süreç bir dizi siyasal göreve işaret etmekte, devrimciler açısından bir yönelimi gerektirmektedir. Çalışma yaşamının her gün biraz daha fazla parçalandığı ve özellikle sendikalar yasası ile birlikte sınıfın temel örgütlülüklerinin egemenlerce hedef tahtasına oturtularak direnç noktasından yoksun bir işçi profiline açığa çıkartılmaya çalışıldığı bir süreçte, işçi sınıfının ekonomik mücadelesini örgütlemek ve bunu siyasallaştırmak bir gerekliliktir.

Torunlar Center'da yaşanan katliamın ve Soma'dan Afşin Madenlerine ve diğerlerine kadar listesi onları-yüzleri bulan işçi katliamlarının aydınlatıldığı yer burasıdır.

Yaşanan katliamlardan açığa çıkan öfkeyi örgütlemek ve bunu süregelenleştirmek temel bir yönelim olmak zorundadır. Ancak altı çizilmesi ve önemle belirtilmesi gereken mesele bunun öncelikli olarak bir örgütlülük sorunu olduğu ve devrimci çalışmanın ana eksenlerinden birisi olarak kavranması gerektiğidir ki, bu da DDSB'ye kan taşımakla ve sınıfın direnişe kalktığı, öfkeyi büyüterek sömürü düzenine tepkiyi biriktirdiği her yere DDSB'nin sesini-sözünü ve yönelimini taşımakla mümkün olacaktır. Unutmamak gerekir ki, "fitratında" isyan yazılı olan işçi sınıfı, toplumsal dönüşümün anahtarı konumundadır.

Saldırıları sürüyor!

Bursa: 1 Eylül günü 3 Me-Par işçisinin işten atılması üzerine Tümtis'in düzenlediği, Partizan ve birçok sendikamızın da destek verdiği bir eylem gerçekleştirildi.

Ancak eyleme rağmen patronun saldırgan tutumu 4 Eylül'e kadar 5 işçinin daha işten çıkarılmasıyla daha da arttı ve artacak gibi gözüküyor. İşçiler ise kararlı bir duruş göstererek mücadeleyi bırakmayacaklarını söylüyorlar. Biz de Partizan olarak sürecin takipçisi olmaya devam edeceğiz.

(Bursa Partizan)

Cezaa'da 10 kadın gerilla şehit düştü

H. Merkezi: YPG Basın Merkezi'nin açıklamasına göre IŞİD'in 19 Ağustos'ta Cezaa bölgesine yönelik başlattığı saldırıların ilk gününde YPG ile bağlantısı kesilen kadın gerillalar şehit düştü.

Konuyla ilgili YPG Basın Merkezi, "DAİŞ (IŞİD) çetelerinin Şengal kuşatmasını tamamlamak ve Rojava kazanımlarını

darbelemek amacıyla 19 Ağustos günü başlattığı saldırıların ilk gününde bir grup arkadaşımızla bağlantımız kopmuştu. Geçen süreç içinde bu arkadaşlarımızın

akıbetlerini netleştirmeye çalışmıştık. Ulaştığımız sonuca göre 10 kadın arkadaşın yer aldığı grubumuzun tümü 19 Ağustos günü şehit düşmüştür" dedi.

1 Eylül eylemleri

İzmir: 1 Eylül'de KESK, TMMOB, DİSK, İHD çağrısıyla toplanan kitle, en önde İzmir 1 Eylül Barış Platformu'nun "**Yaşamın halkların eşitliği ve dayanışma**" şiarını üç dilde yazan ortak pankart arkasında Gündoğdu Meydanı'na yürüdü. Eyleme Partizan ve YDG de katıldı.

Ankara: Toros Sokak'ta buluşan yüzlerce kişi Kolej Meydanı'na yürüdü. Yürüyüşün en önünde "**Barışın Teminatı Ezilen Halkların Direnişidir**" pankartıyla Ankara Dayanışması ve içlerinde Ethem Sarısülük'ün annesi Sayfi Sarısülük'ün de olduğu "**Kadınlar Ortadoğu'da ve Türkiye'de Kadın Katliamına, Savaşa Karşı Sınır Tanımıyor, Direniyor**" yazılı pankart açan Ankara Kadın Platformu yerini aldı.

Eyleme HDK kortejinde katılan Partizan "**Ji bo aşîti, ji bo azadî şer şer**" yazılı pankart açtı. Partizan kitlesi tarafından sık sık Rojava, Şengal ve Filistin'le ilgili sloganlar atıldı.

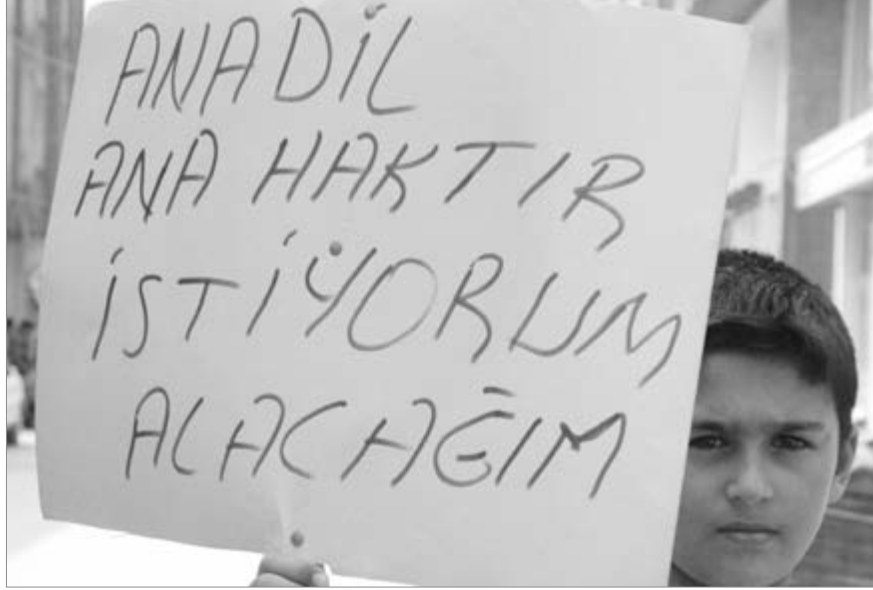
Bursa: 1 Eylül Pazartesi günü Setbaşı Mahfel önünde toplanan kitle Heykel'e bir yürüyüş gerçekleştirdi. Birçok kurum ve siyasi partinin katıldığı yürüyüşe Ortadoğu'daki sıcak savaşın ve katliamların da sürmesi nedeniyle Partizan da HDK bileşenleri arasında yerini alarak katıldı.

İstanbul: İHD İstanbul Şubesi Galatasaray Lisesi önünde 1 Eylül Barış Günü sebebiyle düzenlediği barış zinciri eylemini gerçekleştirdi. Saat 19.30'da bir araya gelen İHD üyeleri İstiklal Caddesi'ndeki halka barış için zincir oluşturacaklarını Türkçe ve Kürtçe duyurarak çağrıda bulundu. Kitlenin yoğun ilgisiyle karşılaşılan eylemde sık sık "**Savaşa hayır, barış hemen şimdi**", "Barış için el ele, insan zincirine", "**Biji biratiya gelan**" ve "Susma haykır, halklar kardeşdir" sloganları atıldı.

Amed: Keskesor LGBTİ, Partizan, Yeni Demokrat Kadın, Barış Anneleri, BDP Gençlik Meclisi'nin katıldığı mitingde DEP eski milletvekili Hatip Dicle, DBP'li Eşbaşkanlar da yerini aldı. Mitinge "**Gençlik Şengal'e Özgür Vatana**", "Biji berxwadana Şengalê", "**Kürdistan IŞİD'e mezar olacak**" vb. sloganlar en sık atılan sloganlar olurken kitle içerisinde açılan "Ê hanê barışidix?" döviz eyleme damgasını vurdu.

Anadilde eğitim haktır, engellenemez!

"*Hakim ulusun burjuvaları ve toprak ağaları, ülkenin siyasi sınırlarını muhafaza etmek yolunda, ayrı milliyetlerin yaşadığı bölgelerin ülkeden kopmasını her ne suretle olursa olsun engellemek yolunda büyük çaba gösterirler. Ticaretin en geniş ölçüde gelişebilmesi için gerekli şartlardan biri de dil birliğidir. Bu amaçla hakim ulusun burjuvaları ve toprak ağaları, kendi dillerinin bütün ülkede konuşulmasını isterler ve hatta bunu zorla kabul ettirmeye çalışırlar.*" (İbrahim Kaypakkaya Bütün Eserler syf. 223)

İbrahim yoldaşın da bahsettiği üzere hakim ulusun burjuvazisi pazarda ticaret birliğini sağlamak amacıyla diğer ulusların dillerini yasaklama, kültürlerini asimile etme yoluna gider. Ezilen uluslar bu ekseninde kendi dillerini ve kültürlerini var etmek için en demokratik haklarını talep ederler ve komünistler de bu talepleri kayıtsız şartsız desteklerler. Ülkemizde Kürt halkının üzerine uygulanan anadilde eğitimini yasaklama politikası da işte bu ekseninde uygulanmaktadır. Hakim sınıflar Kürt halkının dilini ve kültürünü uyguladıkları asimilasyon politikalarıyla yok etmeye çalışmaktadırlar.

Her ne kadar "barış" sürecinin başlamasıyla AKP iktidarı Kürtlere sus payı şeklinde birkaç tane anadilde eğitim veren okul açma projesini uygulasa da yeterli sayıda bu şekilde eğitim veren okul açmamaktadır. Keza açılan okullar da özel okullar şeklinde açılacaktır. Yani parası olmayan Kürt çocuğunun yine kendi dilinde eğitim almasına izin yoktur. Hakim ulusun burjuvazisi burada yine cebini doldurmayı başarmaktadır ki bu hırsından dolayı kendisini tebrik ediyoruz!

Kürt hareketi kendi dilinde eği-

tim hakkını gündemleştirmek için Türk okullarının ilk haftasını okullara gitmeyerek boykot etme çağrısı yapmıştır. TC devletinin asimilasyon politikasına bu şekilde cevap vererek en doğal hakkı olan anadilde eğitim hakkını gündemleştirmek ve bu konuda ne kadar ciddi olduğunu AKP iktidarına göstermeye çalışmaktadır.

Kürt dilinin yaygınlaşmasını ve asimilasyona uğramış Kürt gençlerinin kendi dillerini öğrenmesini kendisi için bir tehdit olarak gören AKP iktidarının Kürtçe eğitim veren özel okulları özel okula çevirmesi de Kürtlerin kendi dilinde eğitim almalarını zorlaştırmaktadır. Dilini yitiren bir halk kendi kimliğini, tarihini ve kültürünü de kaybeder. Kürtçe yıllardır süre gelen baskılara rağmen kendini var etmektedir. Ancak bir dilin resmi olarak yasaklanma süreci devam ettikçe asimilasyonun da yakasından düşmeyeceği herkes için aşıkardır.

AKP iktidarı temsilcisi olduğu sınıfın çıkarlarını korumak için de böyle bir uygulamaya gitmektedir. Kürdistan coğrafyasındaki ticareti kontrol altına tutmak için Kürt dilinin önündeki engelleri kaldırması zaten beklenemezdi. Kürt dili bugüne kadar asimile olmadıysa Kürt hareketinin vermiş olduğu mücadele sayesinde, Kürt hareketi kendi dilini konuşmasını kimseden istememiştir bugün de hala istememektedir.

Kürt halkının taleplerini sahiplenip desteklemek özellikle devrimci güçlerin en önemli görevlerinden biridir. Bununla birlikte Kürt ulusal hareketi genel bir demokratik muhteva taşır. Kendi dilini konuşmayı ta-

Kürt hareketinin başlatmış olduğu Anadilde Eğitim İçin Boykot çağrısı ilerici bir eylemdir. Okullarda bu boykotu yükseltmek, bu çağrıya kulak vermek devrimci güçlerin görevi olmalıdır.

lep etmek, kendi kültürünün devamlılığını istemek ilerici taleplerdir ve bu talepleri devrimci güçler desteklemek zorundadır.

Kürt hareketinin başlatmış olduğu Anadilde Eğitim İçin Boykot çağrısı da bahsettiğimiz sebeplerden kaynaklı ilerici bir eylemdir. Okullarda bu boykotu yükseltmek, bu çağrıya kulak vermek devrimci güçlerin görevi olmalıdır.

"Buradan ayrılmayacağız"

İstanbul: Cumartesi Anneleri, 493. kez Galatasaray Meydanı'nda buluştu. 3 Eylül 1995 tarihinde Batman'da gözaltına alınarak kaybedilen **Hüsnü Çankaya**'nın dosyasını açıklayan kayıp yakınları, sorumluların yargılanmasını istedi.

Gözaltında kayıpların fotoğraflarının taşındığı eylemde ilk sözü Murat Yıldız'ın annesi **Hanife Yıldız** aldı. 19 yıldır Cumartesi Meydanı'nda oturduklarını ifade eden Yıldız, AKP'nin ise 12 yıldır iktidarda olduğunu, 12 yıldır hiçbir şeyin değişmediğini söyledi.

Ardından **Leyla Kaya** bu haftaki basın açıklamasını okudu. Kaya, "27 Mayıs 1995 tarihinde Galatasaray'da oturmaya başladığımızda 50. Çiller Hükümeti işbaşındaydı. Bu hafta 62. Davutoğlu Hükümeti işbaşına geldi. Biz Galatasaray'da adalet ve hakikat talebimizi haykırırken 13 hükümet değişti" dedi.

Festivallere kadının yüzünü yansıtmak!

Festivaller biz devrimcilerin önemseydiği ve örgütlenmesinde de yer aldığımız etkinlikler olarak önemli noktada duruyor.

Festivalleri önemsiyoruz çünkü; yok edilmeye çalışan kültürümüze, ezilen halklara, yozlaştırılmaya çalışılan gençlere, emeği üç beş kan emici patron tarafından sömürülen işçilere, yaşam alanlarımızın yok edilmesine, çeteleşmeye ve uyuşturucuya karşı mücadelede, kalekol yapımlarına karşı mücadelede ve yüz yıllardır ezilenin ezilene diye vurgu yaptığımız yaşam alanlarının her noktasında yok sayılmaya indirilmeye çalışılan, sorunlarını önemseydiğimiz kadınların kurtuluşu için mücadelesinin önemli bir ayağıdır. Devrimci ve demokrat kurumlar olarak örgütlenmesinde yer aldığımız festivallerde tam da bu konular üzerinden halka gidip propagandamızı yapıp var olan sorunlara çözüm üretmek ve bir adım ileriye taşıyarak örgütlenmek gibi bir hedefimiz bulunuyor.

Buraya kadar yazılan cümlelerde olduğu gibi her daim hedef kitlelerimizin emekçi mahallerdeki gençler, işçiler, kadınlar vurgusunu yapıyoruz. **Ama örgütlenen en küçük etkinlikten tutalım da halk festivallerine uzanan tüm çalışmalarımızda hedef kitle dediğimiz ve önemseydiğimiz kadınlarla ilgili ne yapıyoruz?**

Tabii ki kadınlar önemli diyen sesimizi ne kadar duyabiliyoruz? Önemseydiğimiz biraz da dışımızda yansıtıyor muyuz?

Dünyaları evlerinden ibaret, çoğu kez yapılan festivallerden dahi habersiz, kendi sorunlarıyla cebelleşen kadınları nasıl örgütlemeyi düşünüyoruz? Festivalleri örgütlerken gerçekten kadın sorununa kafa yorarak mı örgütliyoruz?

Festivalde kadınlar tartıştı

İstanbul: 1 Mayıs Mahallesi'nde 12'ncisi düzenlenen 2 Eylül Kuruluş Festivali'nin ilk gününde kadınlar "**Toplumsal Cinsiyet ve Kadına Şiddet**"i tartıştı. **SKM, İmece** ve **YDK**'nin katılımıyla forum gerçekleştirildi.

Forumda SKM ve İmece adına yapılan konuşmalar ardından YDK adına konuşan **Ceren Aslan**, toplumsal cinsiyet rollerine değinerek, kadına yönelik şiddetin de bu rollerle beraber doğduğuna dikkat çekti. Ardından kadınlar mücadele yöntemlerini tartıştılar.

Festivallerde kadın kimliğini, kadın yüzünü neden işleyemiyoruz?

Bizler biliyoruz ki kadınlar ezilen bir cins olarak evinde, mahallesinde, sokağında, işyerinde, şehrinde yani yaşadığı, nefes aldığı her alanda erkek egemen "göz" tarafından izlenmekte ve yaptığı bir yanlış onun hayatına mal olmaktadır. Bunu bilerek yaşamını sürdüren, evdeki "koca"sının "**Ben-den izinsiz bir yere gitmeyeceksin!**" lafına sinerek, cevap vermeden yaşayan kadınlar örgütlediğimiz festivallere katılmıyorsa ve katılsa dahi bu festivallerde kendinden bir şey bulamıyorsa -ki bu daha önemli- festivallere katılmamasını bekleyemeyiz.

Kızılderili bir atasözü bu durumu özetlemiş aslında "**Bana söylersen unutabilirim, gösterirsen anımsayabilirim, ama beni de içine katarsan anlarım**". Devrimci ve demokrat kurumların en büyük eksiği örgütlenen festivallerde kadınların kendi özgünlüğünde sorunlarını tartışmak, inisiyatif almak için alan yaratmak ve kadınların kendi yüzünü festivallere yansıtmasına zemin yaratamamalarıdır.

Peki bunun temelindeki en yegane neden nedir? Festivalleri örgütlerken erkek egemen zihniyet hakim olduğu için kadın sorununa yaklaşımımız kendi erkek bakışımızla, kaba taslak üzerinden geçilen, derinlemesine kafa yorulmayan bir tablo çıkararak geçiştirilmektedir. Devrimciler toplumun ileri kesimini oluştursa da beslendikleri erkek egemen düşünceleri ile uzlaşmaları, kadın sorununa bakış açılarını da daralttıran, kadın çalışmalarını küçümseyen ve kadın sorunundan habersiz festival örgütleyen bir hal almasına sebep oluyor. Hal böyle iken kadın sorununu içselleştirecek kadın mücadelesini önemli bir yere koymak da zorlaşıyor.

Bizlerin festivalleri ele alış tarzımızı ve kadına bakış açımızı tez elden değiştirmemiz, örgütlediğimiz halk festivallerine kadınları nasıl katmamız gerektiği üzerinden kafa yorarak pratiğe geçmemiz gerekmektedir.

Bu yıl Sarıgazi'de örgütlenen 9. Halk Festivali kapsamında ilk gün Yenidoğan Mahallesi'nde kadın etkinliğinin düzenlenmesi ve bir gün de festival alanındaki etkinliğin kadınlar tarafından örgütlenmesi güzel bir örnektir. Buradaki hedef aslında kadın yüz-

ünün, kadın iradesinin ortaya çıkmasına; kadınların kendilerinin önemseydiğini hissetmesine, kadın gündemlerinin festival alanlarına taşınmasına ve doğallığında öznesi oldukları bir etkinliği sahiplenmesine katkı sunacaktır. Geç kalınmış olsa da, içinde eksiklikleri barındırıyor da bizim açımızdan atılan ilercici bir adımdır. Örgütlenecek diğer festivalleri örgütlerken de örnek teşkil edeceğine düşünüyoruz.

Kadın sorunu festivallerde işlememiz gereken önemli konudur diyorsak; kadın kitlelerini kendi özgünlüğünde hedef kitle olarak görmeye başlamak, "**kadınlar da yaşamın her alanında vardır**" cümlesini yazmak değil pratiğe geçirmek, sadece var olan genel politikalar üzerinden festivaller değil, kadın yüzüyle, kadın emeği ile kadın iradesi ile örgütlenen festivalleri önümüze hedef olarak koymakla başlarız ve biz istersek bunu başarabiliriz. Yeter ki içimizdeki erkek egemen bakışla mücadele edelim.

(Sarıgazi YDK)

Kadınlar Seda Sayan'ı protesto etti

H. Merkezi: Hasret Kara'yı 43 yerinden yaralayan Yakup Kara'yı konuk eden Kanal-türk'ün ardından 2 Eylül tarihinde Seda Sayan Show'da evlendiği iki kadını öldüren Sefer Çalınak'ın yer almasını Yeni Demokrat Kadın'ın içerisinde yer aldığı **Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Grubu** 4 Eylül günü Sefaköy'deki program stüdyosu önünde eylem yaparak protesto etti.

Sayan hakkında suç duyurusunda bulunan kadınlar, "**Programlarında kadınlara yönelik şiddeti ve kadın cinayetlerini, bu suçları işleyenleri öven, teşvik eden, meşru gösteren herkesin dur demek için karşısında olacağız. Siz bu programları yayınlamayız hale gelene kadar tepkimiz ve eylemlerimiz sürecektir!**" diyerek eylemlerini sonlandırdılar.

Göğün yarısı

Erkek egemenliğine karşı mücadele neden temel mücadele alanı olmalıdır? -2-

Erkek egemenliği kadın, erkek, LGBTİ... tüm kesimleri baskı altına alan ve özgür, eşit bir dünyanın nimetlerinden beraberce paylaşımın önemini kavramanın önünde engel olan bir zihniyettir. Ancak bu zihniyet her kesimi aynı derecede baskı altına alıp, mağdur etmez. Erkekleri ele alalım ilk olarak; evet erkek cinsiyeti de bu sistemin mağdurlarından biridir. Çünkü erkek egemenliği, "en güçlü"ün hiyerarşisi ile oluşturulan bir yapıdır ve bu hiyerarşi piramidinin altında kalanlar -erkekler de dahil- en yukarıdaki erkek şiddetine maruz kalırlar.

Mesela "her Türk'ün asker doğduğu" çeşitli milliyet ve azınlıklardan ülkemizdeki askerlik sisteminde "acemi" ve "usta birlikleri" bulunur. Acemi Birliği denilen süreç 3 aydır ve sonrasında "er kişi", "usta birliği"ne alınır. Ancak bu 3 aylık süreç farkı bile bir erkeğin diğerini ezmesi için kafidir. Erkeklerin bitmeyen askerlik anılarının hafızalarında yer edinen büyük bir bölümü, burada yaşadıkları ezilme ile ilgilidir. Yalnızca askerlik süreci ile ilgili değil, erkeğe yüklenen "baba", "sert olma", "duygusuzluk", "ağlamama" gibi roller ve sorumluluklar içerisinde birçok insanın sıkıştığı, bunalıma düştüğü bilinen ama görmezlikten gelinen bir durumdur. Bu bunalım ve sıkışma hali, erkekliği daha da besler ve erkeklerin kendisinden güçsüz erkekler de dahil olmak üzere "baştan güçsüz gördüğü" kadın ve LGBTİ'ler üzerinde hakimiyetinin boyutlarını artırır.

Bu erkeklik hiyerarşisi her ne kadar erkekleri etkiliyor olsa da, bu hiyerarşinin nimetlerinden de faydalanan onlar olduğu için bu hiyerarşiden etkilenen erkekler ile kadın ve LGBTİ'leri aynı kefeyle koyamayız. Çünkü hiyerarşinin aşağı basamaklarında olsalar da erkekler açısından hala egemenlik alanları oldukça geniştir. Toplumun en yoksulu olsalar da patriarkanın gücü, onların arkalarındadır. Erkek olmak, her zaman bir avantaj sunarak önlerine en azından kendi erk'liklerini kabul ettirebilecekleri bir alan bulabilir ve buradan doğru kendilerini yeniden üretebilirler. Hepimizin yaşamında buna benzer hemen her gün birçok durumla karşılaşılıyor.

Ancak kadın ve LGBTİ'ler açısından durum böyle değildir. Defalarca kez vurguladığımız gibi bu hiyerarşinin en alt basamağında bulunan kadın ve LGBTİ'ler yaşama hakkı başta olmak üzere her türlü haklarından mahrumdurlar ve insanca yaşamak, hatta sadece yaşamak için bile erkeklere oranla en az 2 kat daha fazla çaba sarf etmek zorundadırlar.

Neden bu sisteme, bu çarka karşı koymak zorunda olduğumuzu anlamak için bu çarkın kime hizmet ettiğine, hiyerarşinin en tepesine yerleşene bir bakmak gerekiyor. Tepedeki pek de yabancı biri değil aslında. Kapitalist-emperyalist ve gerici tüm sistemlerin ta kendisi bu tepeye yerleşenler... Dünya halklarının kadın, erkek, LGBTİ tamamının sırtına bir asalak gibi yapışanlar; sınıfların oluşmasından bile önce boy gösteren bu cins çelişmesini kendi çıkarları uğruna kullanmakta ve kendi sistemlerini pekiştirmektedirler. Erkekler, erkek egemenliği yoluyla iktidarlarından bir parça koklatarak kendi suçlarına ortak etmekte ve ezilen kesimleri sınıfdaşları olan erkeklerden gördükleri baskı ile daha koyu bir sessizliğe ve direnç kırılmasına itmeye çalışmaktadırlar. Ve ne yazık ki, toplumun en ilercici kesimlerinde (devrimci, demokrat, yurtsever) bile sistemle erk'lik noktasında bir **suç ortaklığı** durumu sürmektedir.

Bizim bu çarkı kırmamız en yakınlarımızdakilerle başlamak zorunda. Bu kadar kapsamlı ve sınıf mücadelesi açısından bu kadar önemli yerde duran bir konuda, bu erkek egemen zihniyette yaratacağımız her kırılma devrim ve demokrasi mücadelesi için büyük adım olacaktır. Tam da bu nedenle bizim erkek egemenliğine karşı mücadeleyi "sırası geldiğinde" harekete geçilecek bir alan olarak değil, temel mücadele alanı olarak görme zorunluluğumuz vardır. Bunun için de erkek egemenliği ve toplumsal cinsiyet eşitsizliği bizim temel mücadele hattımız olmalı. Buna en uygun araçları en kısa zamanda yaratmalı ve bu çetin savaşa hep birlikte hazırlanmalıyız!

Roboskî Êzîdîyan hembez dike, westiyayi le bele bibiryar!

Bölgeye giden Özgür Gelecek muhabirlerimiz, atmosferi yansıtmaya devam ediyorlar:

PKK ve YPG'nin ilk elden IŞİD karşısına dikilerek savaşı yükseltmesiyle birlikte saldırıdan kurtulabilen halk, Rojava ve Türkiye Kürdistanı'na gelerek yaşamlarını kurmaya çalışıyor. Tüm sorularımıza aldığımız cevapların sonu PKK ve YPG'ye teşekkür cümlelerine bağlanıyor.

Roboskî: Roboskî burası. Daha önce yaşadığı katliamın izlerini daha tüm sıcağıyla taşıyorken, yeni katliamlara tanıklık etmek zorunda kalan küçük bir köy. Küçük dediğimize bakmayın, kocaman yürekleriyle köyü de kocaman yapıyor Roboskî halkı. Kendi nüfusundan fazla insanı o küçük köye nasıl sığdırıyor, hayret ediyor insan.

Şimdiye kadar asimilasyonun bir aracı olarak kullanılmış olan köy okulu, bu kez kendi halkının yaralarını sarmak için açıyor kapılarını. Köy karşılıyor yemek, battaniye, sağlık ihtiyaçlarını. Hastane mi? Yaklaşık 100 km uzakta. Hoş, yakın olsa ne değişir ki? TC, kendilerine mülteci olmayı bile çok görüyor. Bir genelgeye bakıyorken mülteci haklarından yararlanmaları, o genelgeyi bile çıkarmıyor. Geliş yolunda almış oldukları yaralar ve hastahklarıyla, yalnızca sendikali doktorların olanaklarıyla mücadele edebiliyorlar. Bu durumda da ameliyat gerektiren hastahklara müdahale edilemiyor.

Roboski'de okulun bahçesinden başlıyoruz röportaja. Erkekler daha bir istekli, daha sakin anlatıyorlar yaşadıklarını. Kameramızı gören bir erkek Êzîdî konuşmak istediğini söylüyor. Kıyafetlerine takılıyor gözlerimiz, tozlu. Daha yeni gelmiş çünkü, tozlu yollar yürümüş. O kadar istekli bakıyor ki gözlerimize, gayri ihtiyari soruyoruz neler olduğunu. Dökülüyor sözcükler bir bir: "IŞİD bizim evimizi harap etti. Kadınlarımızı, kızlarımızı çocuklarımızın hepsini götürdüler, geri kalan erkekleri de öldürdüler."

Savaşın nasıl geliştiğini soruyoruz sonra, yanıtıyor: "Önce perşmerge (KDP) kaçtı sonra biz de kaçtık. Bizden kimse kalmadı köyde, elimizde de bir şey kalmadı. Biz savaşmayı isterdik ama elimizde bir şey kalmayınca kaçmak zorunda kaldık."

Dönmek isteyip istemediklerini ise "Irak bizi istemiyor; ne Êzîdî ne Mesih.

Hiçbirimizi istemiyor. Ama biz başka ülkelere gitmek istemiyoruz. Irak istiyor ki bizim kadınlarımızı satsınlar ama biz kabul etmiyoruz. Suudi Arabistan bunları kabul ediyor. Bizi kendi topraklarımızda istemiyorlar. Irak hükümetinin hepsi hain. Onların hakkı bende yoktur hakkımı helal etmiyorum. Size teşekkür ediyorum hoş geldiniz."

"Neden saldırıya uğradıklarımızı daha anlayamamışken, bir de savaşacaklarını umdukları peşmergenin kaçması oldukça zor durumda bırakmış onları. PKK ve YPG'nin ilk elden IŞİD karşısına dikilerek savaşı yükseltmesiyle birlikte saldırıdan kurtulabilen halk, Rojava ve Türkiye Kürdistanı'na gelerek yaşamlarını kurmaya çalışıyor. Tüm sorularımıza aldığımız cevapların sonu PKK ve YPG'ye teşekkür cümlelerine bağlanıyor.

Soruyoruz tekrar: "Siz Şengal dağında ne yaptınız? Kaç günde geldiniz?"

"Biz Şengal dağlarında 3-4 gün kaldık. Dağda kadınlar ve çocuklar öldü. Önce PKK geldi dağa, biz PKK'ye teşekkür ediyoruz. Hepimizi buraya ve Suriye'ye getirdi. Sadece PKK geldi oraya, kimse Şengal'e gelip halka yardım ettiğini söylemesin. Geri kalanlarımızı da Suriye'ye YPG götürdü." Konuştuğumuz kişinin boğazı düğümlenmeye başlıyor.

Bir süre göz göze kalıp teşekkür edebiliyoruz sadece. Başka ne söyleyebiliriz ki? Ayrılıyoruz yanından.

"Bunları ölene kadar unutmayacağız"

Doktor olduğunu belirtiyorlar içlerinde. Hemen kendisini bulup onunla sohbetimize devam ediyoruz. Merak ediyoruz aslında, bir doktorun gözünden yaşananları. Düşünelim bir; derman sizde, siz doktorsunuz çünkü. Onca ölüm, hastalık sizi nasıl etkilerdi?

Bir de ona soruyoruz neler yaşandığını: "Saldırıdan sonra yollara düştük. Yolda çok hastalık gördük. Biz yoldan gelirken IŞİD bize vahşice saldırdı. 2-3 aylık çocukların, bebeklerin ayaklarını ellerini kestiler. Yaşlı ve genç kadınların bir kısmını toplayıp götürdüler, bir sürü kadını öldürdüler. Êzîdilere çok ezizyet çektirdiler. Biz Şengal'den çıktuktan sonra Araplar her şeyimizi yağmaladı, her şeyimizi geri götürdü, biz bu şekilde yaşayamayız. PKK'li kardeşlerimiz geldi ve hiçbir şeyden korkmadan bize yardım ettiler, bunu ölene kadar unutmayacağız. Peşmerge bize yardım etmedi, ne olduğunu nasıl olduğunu biz de anlamadık, bizi bırakıp kaçtı. Bize PKK yardım etti. Rojava'daki kendi

halkımız bize yardım etti. Biz zaten Kürdistan'dayız. Buradaki halk bize evlerini açtı yabancılık hissetmiyoruz."

"IŞİD'e karşı gücümüzün sonuna kadar savaştık"

Doktorla söyleşimizi yaparken bir amca çarpıyor gözümüze. Puşisi boynunda, yılların birikimi var yüzünde. Mağrur oturuyor çadırında. Kimseyi de aramıyor gözleri aslında, biraz dil döküyoruz konuşmak için. Kırmıyor bizi, başlıyor anlatmaya: "Bir sabah saat 3'e doğru doçkalarla, BKC'lerle dünya başımıza yıkıldı. Çocuklarımızın hepsi uyuyordu, onları uyandırdık. Biz 3 saat direndik, gücümüz o kadardı. Şengal'den çıktuktan sonra üst köylere gittik, oralardan dağlara geçtik. Dağlardan Irak Kürdistanı'na geçtikten sonra Zaxo'ya vardık. En sonunda buraya geldik. Buraya geldiğimizde kardeşliği gördük, halk bize sahip çıktı. Benim siyasetle hiçbir ilgim yok, PKK'yi bilmezdim de ama bizi oradan buraya PKK kurtarıp getirdi."

"Başımıza gelmeyen kalmadı"

Özellikle kadınlarla konuşmakta zorlanıyoruz. Konuşmak istemediklerinden değil, yaşadıklarını anlatamayacak kadar duygu yoğunluğu içinde olduklarından. Anlatırken tekrar tekrar yaşadıklarını hissediyorlar adeta. Bir de çocuklar var dizlerinin dibinden ayrılmayan. Kamera gördüklerinde biraz olsun oyalansalar da anneleri anlatmaya başladığında ağlamaya başlıyorlar. "Biz aç kaldık, susuz kaldık çocuklarımız rezil oldu" diyor bir kadın. "Hastalandık, başımıza gelmeyen kalmadı. Çok çocuk öldü, yaşlarımız öldü, herkesi öldürdüler. 4-5 gün Şengal dağlarında kaldık, çok yer dolaştık" diye bir çırpıda anlatıp bitiriveriyor. Bitiriveriyor, çünkü çocuklar ağlıyor.

*** Roboskî kucaklıyor Êzîdîleri, yorgun ancak kararlı!**

Devrimi desteklemek ve katılmak!

Kuzey Afrika ve Arap coğrafyasında “Arap Baharı” olarak adlandırılan ve gerçekte halkların isyanına karşılık gelen kalkışma ve kitle hareketleri, Suriye Arap Cumhuriyeti’ne ulaştığında, Mart 2011’de Derad bölgesinde olayların patlamasını tetikledi. Suriye’deki bu gelişmelere emperyalistlerin ve bölge gericiğinin “el atması”, beraberinde kanlı bir iç savaşın ortaya çıkmasına neden oldu. İç savaşın başlamasından bu yana geçen zaman diliminde, “halk muhalefeti” diye ortaya çıkan örgütler; yozlaşarak tam bir katliam, hırsızlık, yağma, talan ve te-cavüz çetelerine dönüştüler. Bu örgütlerin en bilineni halihazırda “dünyaca meşhur”(!) IŞİD oldu.

Suriye’deki bu gelişmelerle birlikte; Suriye’nin kuzeyinde bulunan ve Kürtçe-rojava: Batı olarak isimlendirilen, yaklaşık olarak 3 milyon Kürdün yaşadığı bölgede; önce Suriye rejimi kurumları kovuldu ve ardından da 19 Temmuz 2014’te Cizire, Kobane ve Efrin bölgelerinde Kanton adıyla tek yanlı biçimde “demokratik özerklik” ilan edildi. “Rojava Devrimi” olarak ilan edilen bu sürecin ilham kaynağı Türkiye Kürdistanı Kürt Ulusal Hareketi ve onun önderi Abdullah Öcalan’ın tezleri. Deyim yerindeyse, S. Kürdistanı’nda Öcalan’ın tezleri test edilmektedir. Dolayısıyla Rojava’daki gelişmelere yön veren anlayışın Öcalan’ın İmralı’da formüle ettiği paradigmanın, S. Kürdistanı Kürt Ulusal Hareketi üzerinde ve Rojava’da etkili olduğu açıktır.

Rojava Devrimi’nin ürünü olarak ortaya çıkan “demokratik özerkliğin” üzerinde yükseldiği Kanton örgütlenmelerini bir arada tutan anayasa ise “Toplumsal Sözleşme” olarak adlandırılmakta ve bu “Sözleşme”, T. Kürdistanı Kürt Ulusal Hareketi tarafından “*Ortadoğu’daki milliyetçilik, cinsiyetçilik, dincilik ve ulus-devlet çıkmazından kurutuluşun yol haritası*” olarak propaganda edilmektedir. (Ocak 2014 Ö. Gündem)

Ortadoğu’da bir de “sınıf çelişkisi” olduğunu ve bu çelişkinin Ortadoğu gibi bir coğrafyada binlerce yıllık bir geçmişi olduğunu; T. Kürdistanı Kürt Ulusal Hareketi bilmez değildir. Her fırsatta “*uygarlığın beşiği*” olarak Mezopotamya ve Kürdistan topraklarına işaret eden Öcalan ve Kürt Ulusal Hareketi kadroları; uygarlığın aynı zamanda sınıflı toplum gerçeğinin ortaya çıkması demek olduğunu ve sınıflı toplum gerçeğinin de yukarıda ifade ettikleri “*çıkamazları*” yarattığını ve dolayısıyla da gerçek anlamda çözümün, bu “*her şeyin anası*” olana yönelmekle gerçekleşebileceğini bilmezden geliyorlar!

Rojava Devrimi bu haliyle bile Ortadoğu coğrafyasında ileri bir duruşu

(dikkat en ileriye değil!) temsil etmektedir. Zaten tam da bu nedenle emperyalistlerin ve özellikle de bölge gericiğinin hedefidir. Rojava’da ortaya çıkan pratik, bölge halklarına “kötü örnek” olacağından daha rüşeym halindeyken boğulmak istenmektedir. Bu, bölge gericiği açısından anlaşılabilir bir politika-dır. Bu nedenle Rojava üzerine, her türlü lojistik destek sundukları ve kendilerine İslamcı diyen katilleri salmaktadır. Öte yandan Rojava’daki gelişmelere karşı Irak Kürdistanı yönetiminin ve özellikle de Barzani KDP’sinin de muhalif duruş sergilediği bilinmektedir.

Tüm işaretler bize, Rojava Devrimi’ni savunma görevini yüklemektedir. Devrimin, -devrime önderlik edenleri de açıkça ifade ettiği üzere-, bir “*radikal demokratik devrim*” olması, proletaryanın değil burjuvazinin önderlik ettiği bir devrim olarak, emperyalizm ve proleter devrimler çağında “yeni tipte” değil, “eski tipte” devrimler kategorisine girmesi gerçekliği olmasına rağmen, neden desteklenmeli ve hatta destekle yetinmeyip katılmalıdır?

Türkiye devrimi: Kürt yoksullarını kazanma görevi!

Bunun, -diğer pek çok nedenle birlikte-, **iki somut gerekçesi vardır. Birincisi**, enternasyonalizmdir. Devrim, ezilen bir ulusun (Rojava’daki diğer ezilen milliyet ve mezheplerle birlikte) isyanını ve direnişini temsil etmektedir. Bu devrim, **sınırları olsa da** bölge açısından demokratik ve ilerici bir karakter taşımaktadır. Her türlü baskıya ve zulme karşı durmak ve bunun karşısında, ilerici-demokratik her gelişmeyi desteklemek, bilfiil içinde yer almak komünist hareketin görevidir. Bir dönem Filistin Ulusal Hareketi’yle dayanışmak amacıyla savaşmak ne kadar doğru ve yerinde bir politikaysa, an itibariyle Rojava Devrimi’yle dayanışmak da Türkiye devrimi açısından benzer bir özellik taşımaktadır.

İkincisi, Türkiye’deki Demokratik Halk Devrimi mücadelemizle doğrudan ilgilidir. Savunduğumuz ve pratikleştirdiğimiz Demokratik Halk Devrimi’nin siyasi sınırlarının Türkiye coğrafyası olduğu bilinmektedir. Bu coğrafya içinde Kürt ulusu ezilen bağımlı ulus olarak yaşamakta ve her türlü ulusal baskıya maruz kalmaktadır. Türkiye devriminde Kürt ulusunun, özellikle de Kürt köylüsünün katılımı olmadan bir devrimin gerçekleşebileceğini düşünmek hayaldir. Bu nedenle komünistlerinin önünde özellikle Kürt yoksullarını kazanma görevi vardır. Bu görev onların yanında olmadan yerine getirilemez. Bugün Kürt halkının Kürt Ulusal Hareketi’nin safla-

rında bulunması, bizlerin görevlerini yerine getirmemesinin sonucudur. Geçmişte yaptığımız hatalardır. Hatalara karşı en iyi özelleştirme pratikte takınılacak tavidir.

Türkiye Yeni Demokratik Devrimi’ni gerçekleştirebilmemizin yolu, Kürt halkının kazanılmasından geçmektedir. An itibariyle Kürt halkına sunulan “*radikal demokrasi çözümü*”, belki bir nebze de olsa nefes alılabilecek ama sınırları olan ve gerçekte sorunlarını çözmeyecek olan bir politikadır. Kürt ulusal burjuvazisinin ve bir kısım toprak ağasının dışındaki halk kitlelerinin hele hele yoksul Kürt köylüsünün çıkarlarına hizmet etmeyecek, taleplerini karşılamayacak bir politikanın, yanlış olduğunu ancak ve ancak onların yanında olarak anlatabiliriz. Onlarla birlikte savaşarak derdimizi ifade edebiliriz. Bunun dışında bir yaklaşım gerçekçi değildir ve boştur.

Bu anın görevi olarak önümüzde durmaktadır. Bunun somut adımlarından biri olarak, Rojava’daki mücadeleye destek sunmak, devrimci direnişe katılmak, bizlerin hem enternasyonal görevi (ezilen bir ulusun haklı ve meşru mücadelesine katılmak) hem de anda ve özellikle gelecekte T. Kürdistanı başta olmak üzere Kürt halkını kazanmamız için zorunludur. Bu zorunluluğun kavranması, Türkiye devriminin geleceği açısından stratejik bir önem taşır. Komünistlerin Türkiye’de demokratik devrimi gerçekleştirebilmesinin yolu, işçi-köylü temel ittifakını oluşturabilmesinden ve bu ittifakı en geniş temelde kurabilmesi için de Kürt köylülerini mutlaka kazanmasından geçtiğinin olmazsa olmaz olduğu bilince çıkarılırsa, neden Rojava’da ve Kürdistan’ın diğer parçalarında olmamız gerektiği daha kolay anlaşılır.

Türkiye devrimi için, Kürt halkını kazanma, onları Kürt ulusal burjuvazisinin bayrağı altında değil de proletaryanın bayrağı altında toplanma çağrısı yapabilmemiz için onların yanında olmamız, onların, -ulusal talepli de olsa-, radikal demokrasi hedefli mücadelelerine seyirci kalmamamız gerekir. Rojava’daki mücadeleyle, Türkiye’de Kürt ulusal mücadelesi arasında öyle kalın duvarlar yoktur. En önemlisi de bizlerin Türkiye sınırları içerisinde bir devrim pratiği içinde olmamız, hedefimi-

zin bu sınırlar olması, ufkumuzun da sınırlı olacağı anlamına gelmemektedir. Nasıl ki Filistin’de, Ukrayna’da, Hindistan’da ve dünyanın diğer coğrafyalarındaki mücadelelerden öğrenme çabası içindeyseniz, yani başımızdaki Rojava deneyiminden de öğrenmek zorundayız. Üstelik bu zorunluluğumuz, pratik olarak Türkiye Demokratik Halk Devrimi’nin ayrılmaz ve zorunlu bir parçası olan Kürt ulusal sorunu açısından daha da bir geçerlidir.

Kürt ulusal sorunu, Kürt Ulusal Hareketi’ni yaratmış olmakla birlikte, sorunun gerçek anlamda çözümü proletaryanın omuzlarındadır. Kürt ulusal sorunu demokratik devrimin hedeflerinden ve dolayısıyla da an itibariyle bizlerin mücadele etmesi gereken en önemli sorunlardan biridir: “*Eğer herhangi bir komünist ya da komünizm sempatisiz, sosyalizm ve komünizmin lafını eder, ama bu hedef uğrunda mücadele etmezse, eğer burjuva demokratik devrimi küçümser, gevşer ya da birazcık da olsa yavaşlar ve çok küçük de olsa sadakatsizlik ve soğukluk gösterir ya da bu uğurda kanını akıtmaya ya da canını vermeye isteksiz olursa, o zaman bilerek ya da bilmeyerek sosyalizme ve komünizme şu ya da bu ölçüde ihanet etmektedir ve kesindir ki, siyasal bilince sahip sağlam bir Komünizm savaşçısı değildir.*” (M. Zedung, S. Eserler, Cilt 3, Kaynak Y., s. 290-291)

Bu anlamıyla komünistler ve devrimciler açısından Rojava Devrimi’ni desteklemek, Şengal’de Ezidi Kürtlere yönelik katliamın karşısında durmak olmazsa olmazdır. Gerek Rojava Devrimi’yle ve gerekse de Ezidi Kürtlerle dayanışmak anın devrimci görevlerinden biridir. Devrimcilik bir yanıyla bugün Rojava’yla, Şengal’le, Gazze’yle, Ukrayna’yla hemhal olmaktır. Kısacası ezilen, zulme uğrayan, katledilen ve bunun karşısında direnenlerle yatıp kalkmaktır. Bunun için aktif bir pratik çalışma içinde olmak, her türlü sosyal şoven etkiden sıyrılmak gerekir. Bu pratik faaliyet örneğinin ülkenin her yerinde her aracı kullanarak A/P gerçekleştirilmesine, gazete dağıtımından yardım kampanyalarına, T. Kürdistanı’nda çalışmaların yoğunlaştırılmasına ve bizzat Rojava Devrimi’ne katılma kadar bütün pratik görevleri içinde barındırır.

ATİK'ten Êzidilerle dayanışmayı yükseltme çağrısı

H. Merkezi: ATİK Şengal'de IŞİD'in zulmüne maruz kalan Êzidi halkı ile dayanışmayı yükseltme çağrısında bulundu.

"Êzidi halkını sahipleniyor, Rojava direnişisiyle dayanışmayı yükseltiyoruz!" diyen ATİK, ABD'nin başını çektiği emperyalistlerin pazar da-

laşından dolayı Ortadoğu'yu kan gölüne çevirdiğini ifade ederek "Emperyalist haydutlar Ortadoğu'daki zenginlik kaynaklarını kontrol edebilmek için ölüm makinelerinden biri olan IŞİD'i işbaşına

getirmiş durumdadır. Ezilen mazlum halkların isyan ve direnişini bastırmak, mücadelelerini kanla boğmak için insanlık dışı bir saldırı uyguluyorlar" açıklamasında bulundu.

Brezilyalı halkın avukatı

Dr. Ermandogenes Jacinto De Souza'yı acil savunma çağrısı

Brezilyalı ve uluslararası çeşitli kurumlar 12 Ağustos 2014 tarihinde yaptıkları ortak açıklama ile, Brezilya'da toprak hakları için mücadele eden köylüleri savunan ve onların mücadelesinde yanlarında olan Dr. Ermogenes Jacinto De Souza için acil dayanışma çağrısında bulundular.

Kurumlar tarafından yapılan açıklamada; "Dr. Ermogenes, Brezilya'da tanınmış halk avukatı ve Brezilya Halkın Avukatları Birliği'nin de üyesidir. Bütün hayatı boyunca Rondonia Amazon bölgesinde toprakları için mücadele eden köylüleri savunmuştur. Bu bölge çiftlik sahipleri ve onların paralı askerleri tarafından pek çok cinayete sahne olmuştur. Kimse öğretmen Renato Nathan'ın, köylü Ilcio Machado, Gilson Gonialves ve daha onlarcaşının katledilmesini unutamaz" denilmekte ve Dr. Ermogenes'in sürekli çiftlik sahiplerinin ve polisin ölüm tehditlerine ve engellemelerine maruz kaldığı belirtilmektedir.

Ayrıca açıklamada, kendisinin köylülerin mahkemelerinin takibi, davalarının savunulması noktasında sürekli engellendiği ifade edilmektedir. Özellikle son süreçte ulaştığı, polis ve çiftlik sahiplerinin karıştığı yolsuzluk bilgilerinden dolayı tehditlerin arttığı ve baskının yoğunlaştığı da ifade edilmektedir.

Kurumlar; uluslararası kurum ve kuruluşları Dr. Ermogenes'in hayatının ve mücadelesinin savunulması için acilen eylem ve dayanışma da bulunma çağrısında bulunmaktadırlar.

Destekleyen kurumlar:

Brezilya Halkın Avukatları Birliği (ABRAPO)
Uluslararası Halkın Avukatları Birliği (IAPL)
Brezilya Halk Dayanışma Merkezi (CEBRASPO)
"İşkencelere Yeter Artık"
Grubu-Rio De Jenerio
Lenir Correia Coelho, Rondonia Toprakları Komitesi Hukuk Danışmanı ve Halkın Avukatları Ulusal Ağı üyesi, Avukat Marlilsa Miranda De Souza, Rondonia Federal Üniversitesi Pedagoji Bölümü Öğretim Üyesi

Almanya'da IŞİD karşıtı çalışma başlatıldı

Almanya: Başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin beslediği IŞİD örgütünün Almanya'da Türkiyeli göçmen ailelerin çocuklarını etkileyerek, Suriye ve Irak'a savaşa göndermesine karşı nelerin yapılabileceği tartışıldı. 5 Ağustos günü Demokratik Güçbirliği Platformu- Hamburg tarafından organize edilen kitleye açık toplantıya Demokratik Güçbirliği Platformu temsilcileri ve Die Linke (Sol Parti) milletvekili **Cansu Özdemir** konuşmacı olarak katıldı.

Yaklaşık üç saat süren toplantıda ilk olarak DGB adına bir açıklama yapıldı. Açıklamada toplantının önemine değinilerek "Erken yapılması gereken bir toplantı. Ancak hiçbir şey için geç kalmış değil" tespiti yapıldı. Açıklamada ayrıca IŞİD'in emperyalistler ve TC tarafından desteklendiğinin altı çizildi. Bu örgütün Almanya'da rahatlıkla faaliyet yürütüp Suriye ve Irak'a gençleri gönderdiği söylendi. IŞİD'in Almanya'daki faaliyetlerinin engellenmesi için oluşturulacak bir komite ile mücadelenin daha örgütlü bir şekilde yürütülmesi gerektiği vurgulandı. Toplantıda ayrıca IŞİD'e karşı yürütülecek faaliyetlerin ne olması gerektiğine dair öneriler de tartışıldı. Bu tip örgütlere karşı yürütülecek mücadeleye yönelik öneri ve destek istendi.

Tartışmaların ardından yakınları IŞİD'e katılan aileler söz aldı.

Konuşmalarda zaman zaman duyulan anlar da yaşandı. Yaşadıkları ve yürüttükleri mücadeleyi anlatan bir aile "Tunceliliyiz. Yaklaşık dört hafta önce çocuğumuzun IŞİD terör örgütüne katıldığı haberini aldık. Gelen bilgilere göre hepsinin Türkiye sınırları üzerinden Suriye'ye geçtiklerini öğrendik. Ben IŞİD'e normal, küçük bir terör örgütü diyemiyorum. Uluslararası alanda destek alan bir terör örgütü bu. IŞİD gençlerin etnik kökenlerine bakmadan onları ideolojik yönden etkiliyor. Bu Alevi de olabilir, başka mezhep de. Alman da olabilir. Önemli olan on-

ları tuzağa düşürmek değil mi? Yeğenim önce Selefiçilere takıldı. Hamburg'da Araplara ait Takva Camisi'ne gitmeye başlamıştı. Daha sonra kendisinden haber alamadık. Cami yetkilileri ile görüşmek istediğimde 'Müslümanmanız, namaz kılıyorsanız sizinle konuşuruz' dediler. Kendi aralarında Hamburg'da piknikler düzenliyorlar, kentin işlek yerlerinde Kuran dağıtıyorlar. Hamburg'dan Türk, Kosova, Boşnak gençlerin Mardin üzerinden Suriye'ye gittiklerini öğrendik. Yeğenimiz sağ mı öldü mü bilmiyoruz" dedi.

Türkiye'de yeğenlerini bulmak için çalmadık kapı bırakmadıklarımızı da anlatan aile "Türkiye'de müsteşar, polis yetkililer, siyasetçiler olmak üzere birçok resmi makama başvurduk. Çalmadık kapı bırakmadık. Herkes bir şey yapamaz dedi. Bizler Alevi felsefesine, doğaya, insan sevgisine inanan insanlarız. Çocuklarımızı da bu şekilde yetiştiriyoruz. Çocuklarımız okul çağındalar, ergenlik çağındalar. Büyük bir tuzağın içindeler. Alevi, Kürt ailelerin de içinde olması çok üzücü bir du-

rum" şeklinde konuştu. Bunun gibi birçok aile yakınının söz aldığı toplantıda daha sonra da katılımcılar öneri ya da soruları için söz aldı. Ardından da Hamburg'da ailelerle demokratik kitle örgütleri temsilcilerinden oluşan bir komite kuruldu. Komite Almanya yetkilileri ile IŞİD ve faaliyetlerine ilişkin çeşitli görüşmeler gerçekleştirecek.

İngiltere'de NATO protestosu

İngiltere: Ortadoğu başta olmak üzere dünyayı kan gölüne çeviren emperyalistler ve işbirlikçileri NATO toplantısı için İngiltere'de yüksek güvenlik altında toplantılara başlamaları üzerine 3-4 ve 5 Eylül günleri süren toplantılar savaş karşıtları ve devrimciler tarafından protesto edildi.

4 Eylül Perşembe günü Newport Merkez'den toplantıların olacağı otele önüne kadar bir yürüyüş organize edildi. Yürüyüş boyunca slogan ve pankartlarla NATO ve yarattığı vahşet protesto edildi.

Britanya Alevi Federasyonu ve **Partizan** da protesto yürüyüşüne katıldı. Britanya Alevi Federasyonu kendi bayrak ve dövizleriyle, Partizan da emperyalist savaşlara, katliamlara ve saldırganlığa karşı pankartla yürüyüşe katıldı.

Aynı günün akşamı saat 19.00'da bu defa Cardiff Merkez'de bulunan kalenin önünde bir protesto eylemi yapıldı. Emperyalist liderler ve işbirlikçilerinin programında kaleyi gezmek ve geçiş güzergahı olduğu için yapılan eyleme Partizan da katıldı.

ABD'de fast food işçilerinden büyük grev

H. Merkezi: ABD'de 4 Eylül Perşembe günü tarihinin en büyük fast-food grevi gerçekleşti. İşçilerden bazıları geçici olarak kapanan McDonald's restoranları önünde müzikli gösteriler düzede. Ülke genelinde binlerce işçinin katıldığı sivil itaatsizlik eylemlerinde yüzlerce kişi gözaltına alındı.

Eylemler, McDonalds, Burger King, Pizza Hut ve diğer büyük şirketlerin zincirlerinde çalışan işçiler tarafından Kaliforniya, Missouri, Wisconsin, New York'un da aralarında bulunduğu 100'den fazla şehirde düzenlendi. İş yerlerinin önünde oturma eylemleri ve yürüyüşler yapan, asgari ücretle çalışan fast-food işçileri ücretlerin artırılması ve

çalışma koşullarının düzeltilmesini talep ettiler. Gerçekleşen eylemlerde işçilerden 436'sı gözaltına alındı. 2 milyon üyesiyle ABD'nin en büyük sendikalarından biri olan Uluslararası Hizmet Çalışanları Sendikası grevi destekledi ve evde sağlık hizmeti çalışanları, temizlik çalışanları ve diğer hizmet sektörü çalışanlarına da greve katılma çağrısında bulundu.

Saatlik ücretleri 7.40 dolar olan ve çoğu geçinmek için ikinci bir işte çalışmak zorunda kalan binlerce fast-food işçisi, ücretlerin saatlik 15 dolara çıkarılmasını, sendika hakkının sağlanmasını, sağlıksız çalışma şartlarının iyileştirilmesini talep ediyor.

HASTALIĞIN TEDAVİSİ OLARAK ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ-1

Eleştiri-özeleştirin hata, eksik ve zaaf-larımızdan arınmamızda en büyük silahımız olduğunu söyleriz ancak pratikte ise bu silahı pek iyi kullandığımızı söyleyemeyiz. Bunun nedeni hiç şüphesiz eleştiri-özeleştiri kavrayış düzeyimizde gizlidir. Öyleyse bu konu üzerinde daha fazla durmamızın zararı olmayacaktır.

Mao Zedung, eleştiriye “*hastalığı tedavi etmek*” olarak yorumlamaktadır. Bu yorum doğrudur. O halde eleştiri özeleştiri iki öğeden oluşuyor. Birincisi “**hasta**”, ikincisi ise “**doktor**”dur. Demek ki bu konuya hem hasta hem de doktor açısından bakabiliriz.

Konumuz devrimcilik olduğu ölçüde buna dair hemen hemen hiçbir zaaf (en azından örgüt faaliyetinde belirleyici zaaf) herhangi bir kişinin kendi başına çözebilmesini imkânsız kılmaktadır. Yani önce hasta olanın hastalığından rahatsız olması ve bu hastalıklardan kurtulmak için doktora gitmeyi kararlaştırmış olması gerekmektedir. Eğer hastamız hastalığından rahatsız değilse, bundan kurtulmak istemiyorsa doktora gitmeyecektir. Yani bir çare aramayacaktır. Yakın çevresinin doktora gitmesi yönlü ısrarı da pek bir anlam ifade etmeyecektir. İsrarlarla dayanamayıp doktora gitse bile doktorun dediğini yapmayacaktır.

Demek ki eğer hastamız hastalığından kurtulmak istemiyorsa tedavi olması mümkün değildir. Peki, bu durum hasta yakınlarının tedavi olma ısrarını anlamsız mı kılmaktadır? Elbette hayır. Bu tarz bir çaba anlamsız değildir ancak çabanın doğru bir temele oturması da şarttır. Önemli olan hasta yakınlarının hastayı doktora gitmeye ikna etmesi değildir. Burada önemli olan hastayı **hastalığının çaresi olarak** doktora gitmeye ikna etmektir.

Elbette burada bir benzetmeden yola çıkıyoruz. Her benzetme gerçeğin tamamını değil bir kısmını içerir. Eğer benzetmemizi biraz daha gerçekliğe yakın hale getirmek istiyorsak hastamızın mesleğinin doktor olduğu gibi hasta yakınlarının da mesleğini doktor olarak düşünmek benzetmeyi daha temellendirecektir. Öte yandan tedavi için gidilmesi gereken doktorun da çeşitli hastalıklarının olduğunu kabul etmeliyiz. Benzetmeyi bu derece genişlettiğimizde gerçekliğe daha yakınlaşmış oluruz ama bu sefer de tedavi için ikna olması gerekenin doktor olması gerçeklikle belirli yönleriyle çelişir ancak dediğimiz gibi her benzetme gerçeğin tamamını değil bir kısmını içerir.

Şu bizim açımızdan bir gerçekliktir ki yaşadığımız çelişkilerin, hataların ve zaafaların çözümlerini örgüt bünyesinde arama düzeyimiz zayıftır. Bu düzey zayıflığı doğal olarak gerek örgütsel gerekse de tek tek hepimizin gelişimi üzerinde olumsuz etkileri vardır.

Gerçek olan devrimcidir. Doğal olarak da devrimcilik aynı zamanda bu gerçeklik üzerinden yükselen sorunlarımıza, hatalarımıza ve zaafalarımıza çözüm bulmayı, bunlarla uğraşmayı içerir. Bu durum da gerçekliğimizle yüzleşmeden imkânsızdır.

Yaşadığımız toplumda doğallığında bu topluma dair ne kadar zaaf varsa şü ya da bu düzeyde bizim de üzerimizde etkisini göstermektedir. Örgüt ve kişi gerçekliğimiz bir şekilde içinde yaşadığımız toplumun bir yansımaları oluşturur. Kaldı ki örgütümüz kiteselleştikçe bu yansıma oranı da artacaktır. Dieter-Duhm “**Kapitalizmde Korku**” adlı kitabında şöyle yazıyor:

“*Korku üreten bir toplumda nörotik insanla nörotik olmayanları kesin olarak ayırmak mümkün görünmüyor. ‘Sağlıklı’ denen insanlar da hastalıklı – yani, korkunun zorlamasıyla çıkan- karakter oluşumları taşıyorlar. Zaten, toplumun tümü hastaysa, sağlıklı olmak, hastalıklı durumun ortalama ve bu yüzden de göze batmayan bir türü anlamına gelebiliyor.*

*Kapitalist toplum, hasta bir toplumdur. Kapitalist toplumun ‘sağlıklı’ insanı, hasta oluşu dikkati çekmeyen biridir. Ne var ki, o, aslında sonuna kadar hasta, bozuk ve sakat bir insandır. Hastalığı topyekûn ve her yerdedir.”*¹

Yazarın yukarıda söylediklerinin sadece korku üzerine geçerli olmadığını düşünüyoruz; bir dizi zaafın da aynı içerikli olduğunu düşünüyoruz. Hepimizin birçok yönden hastalıklı olması durumudur yaşanan. Bu durum diyalektik materyalizme de uygundur. O halde, normal şartlarda herkesin hastalıktan mustarip olması kişinin hastalığıyla yüzleşmesini kolaylaştırıcı bir etken oluşturamaz mı? Oluşturması beklenir ancak en nihayetinde bu durum bir olasılıktır.

Genelde gripleri tedavi etmeye çalıştığımız için bünyedeki kanser her geçen gün bizi teslim almaktadır. Devrimci saflardan yüzlerce, binlerce kişinin ayrılmasının bir nedeni de kanserin bünyeyi ele geçirmesidir. Demek ki eleştiri-özeleştiri gripten ziyade kanseri; hatadan ziyade zaafı hedeflemelidir.

Kişi önce hastalığını reddediyor, sonra bakıyor ki “herkes” hasta, kendi hastalığını herkesin hastalığının içerisine yediriyor. Bu durum da hastalığın tedavi edilmesini değil hastalıkla birlikte yaşamayı doğuruyor. Ki bu da ölüme yaklaşmaktan öte bir anlam ifade etmiyor. “*Uykumuz çok tath bir şekilde geliyor, bedeni tath bir sıcaklık kaplıyor ancak donmak üzere olduğumuzu fark etmiyoruz*”. Genel yaklaşımımız böyle olmaktadır.

Eleştiri-özeleştiri de belirli bir ısrar ya da istikrar olduğu şartlarda yukarıdaki yaklaşım biçim değiştirerek devam etmektedir. Hataların belirli yönleriyle kabulü (ki bu gerilla alanında birkaç yoldaşın da ifade ettiği gibi en fazla teşhir olmuş hataların ifade edilmesini ya da kabulünü içeriyor) ancak zaafarla yüzleşmemeyi içeriyor. Hataların kabulü hatta bunlarla yüzleşmek zaafalara kıyasla daha kolay olmaktadır.

Hatanın sözlükteki anlamı birinci olarak yanlış ile yanlışlık yapmayı ve ya-

nılgılı yaklaşımı içeriyor. İkinci olarak birincide belirtilen yanlış, yanlışlık ve yanlışlığın istemeyerek veya bilmeyerek yapılmasını içeriyor. Üçüncü olarak da suç, günah, kusur kavramlarını içeriyor. Gördüğümüz gibi hata kavramı geniş aralıkta bir anlama sahip. Genelde ikinci maddedeki biçimiyle hataların kabulü yaşanmaktadır. Ne de olsa bunlar bilmenden ya da istenmeden yapılan davranışların sonucu olmaktadır. Kabul edilen hataların ortak bir diğer özelliği de hemen herkesin böylesi hataları yapabilecek olmasıdır.

Şüphesiz bilmeden ya da istemeden yapılan hataların kabulünün diğerlerine göre daha fazla olması bir zayıflığın ürünüdür. Bunun bir yansımaları da genelde yapılan hatada art niyetin olmadığı ibaresi birlikte gelir. Niyeti öne alan bir savunuyu ya da kabullenme, eleştirinin derinleşmesini iyi niyetin sorgulaması ya da samimiyetin tartışılması olarak yorumlanmaktadır ki bu durum kırılmanın zeminini de göstermektedir. Çünkü bu durumun oluşması güven duygusunu zedeleyen bir işlev görmektedir ancak bu yaklaşım temelden hatalıdır.

Duygusal bir savunuyu mekanizması olduğundan, yapılan eleştiriye savuşturan bir fonksiyon kazanmaktadır. Bu durumda niyetin iyi ya da kötü olması büyük bir fark içermemektedir ne de olsa sonuçları aynı olmaktadır. Eleştiri ortaya çıkan sonuçları değiştirmek istediğinden kaynaklı hatanın oluşum sürecinde kişinin niyetinin iyi ya da kötü olması o kadar da önemli olmamaktadır.

Daha önce de vurguladık, yaşadığımız toplumun ürünü olarak bünyemizde çeşitli hastalıklarımız var. Ki bu bir yönüyle “eşyanın tabiatı gereğidir”. Pir Sultan Abdal’ın deyişiyle “*bozuk düzende sağlam çark olmaz*”. Hastalık benzetmesinden devam edersek biraz önce dediğimiz gibi bünyemizde birçok hastalık var. Bunların bir kısmı ciddi, bir kısmı değildir; bir kısmı kanser bir kısmı griptir. Ve genelde gripleri tedavi etmeye çalıştığımız için bünyedeki kanser her geçen gün bizi teslim almaktadır. Devrimci saflardan yüzlerce, binlerce kişinin ayrılmasının bir nedeni de kanserin bünyeyi ele geçirmesidir. Demek ki eleştiri-özeleştiri gripten ziyade kanseri; hatadan ziyade zaafı hedeflemelidir. Zaafın kelime anlamına baktığımızda karşımıza birinci olarak; düşkünlük, eksiklik, yetersizlik, zayıflık, dayanamama gibi kavramları çıkarıyor. İkinci olarak ise irade zayıflığıdır. (**Devam edecek**)

1) DieterDuhm, “Kapitalizmde Korku”, Ayraç Yayınları, sf. 39

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Süleyman Cihan: 1949 yılında Dersim’in Ovacık ilçesinin Hülüküşağı Köyü’nde dünyaya gelen Süleyman Cihan, genç yaşlarda Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Cihan, bir taraftan okuyor, diğer taraftan ise genç nesillere öğretmenlik yapıyordu.

Öğretmen olduktan sonra da aktif siyasal mücadelesini sürdüren Cihan, 1974 yılında Batı Anadolu Bölge Komitesi’nde görev aldı. Onun kararlı, sabırlı ve yılmaz mücadelesi sonucu parti çizgisini, örgütsel, siyasal ve ideolojik olarak tasfiye etmeye çalışan Koordinasyon Komitesi hizbi partiden uzaklaştırıldı. Ülke çapında kurduğu ilişki ağıyla, Konferans Örgütlemeye Komitesi onun özverili emeğiyle toplanmış oldu ve yoğun faaliyetler sonucunda 1. Konferans örgütlendi. Cihan bu dönemde aranır duruma düştü.

Cihan, o zorlu koşullarda kavganın gerektirdiği sorumluluklarına dört elle sarıldı. Faşist Cuntayla beraber mücadeleyi bırakma, yılmak, karamsarlığın kol gezdiği süreçte Proletarya Partisi, cunta koşullarında 2. Konferansı yaparak sebatla silahlı mücadele yürütme kararını alıp, sınıf mücadelesindeki kararlılığını dosta düşmana gösteriyordu. Bu konferansta Süleyman Cihan MK üyeliğine ve MK tarafından da Genel Sekreterliğe seçildi.

Cihan, 28 Temmuz 1981’de İstanbul’da düşmanın eline geçti. İbrahim Kaypakaya’dan aldığı “ser verip sır vermeme” geleneğini işkencehanelerde sürdüren Süleyman Cihan, aylarca süren işkenceli sorguların ardından 15 Eylül 1981 tarihinde katledildi.

Sırma Boyoğlu: 1958 Erzinan Refahiye doğumlu Sırma Boyoğlu, ekonomik nedenlerden ötürü ailesiyle beraber İstanbul’un Tuzla ilçesine göç etti. Amcası Ali Rıza Boyoğlu’ndan etkilenerek devrimci düşüncelere sempati duydu. 14 Eylül 1978’de amcasıyla birlikte, bildiri dağıtan sivil faşist gruba karşı müdahale edenlerin arasındaydı. Çıkan çatışmada aldığı kurşun yaralarıyla katledildi.

Zühre Dersim: Proletarya Partisi’nin taraftarlarından olan Dersim, 14 Eylül 1988’de İsviçre’de, yakalandığı hastalığa yenik düşerek ölümsüzleşti.

Bektaş Daşgöl: 1945 Sivas Kangal doğumlu olan Bektaş Daşgöl Almanya’ya işçi olarak gitmesinin ardından burada Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle tanıştı. ATİF’te aktif olarak çalıştı. Yakalandığı karaciğer hastalığı sonucu 16 Eylül 94’te yaşamını yitirerek ölümsüzleşti.

Esenyalı Halk Festivali gerçekleştirildi

Kartal: "Ayrıştırmaya, ötekileştirmeye, kadına şiddete, yozlaştırmaya, taşeronlaştırmaya karşı birleşiyoruz!" şiarıyla 2.si gerçekleştirilen **Esenyalı Halk Festivali**, 31 Ağustos günü konserlerin ardından sonlandı.

Festival kapsamında ilk gün "**Gençlik Örgütlenmesi ve Yozlaşma Sorunu**" ve "**Ortadoğu ve Kürt Sorunu**", ikinci gün ise "**İnanç ve İfade Özgürlüğü**", "**Taşeronlaştırma ve Örgütlenme Mücadelesi**" ve "**Kadına Yönelik Şiddet, Emek Sömürüsü ve Kadın Örgütlenme Sorunu**" konulu paneller gerçekleştirildi.

Partizan'ın da stant açtığı festivalde, özellikle Umut Yayımcılık kitaplarına ve standı ilginin yoğun olduğu gözlemlenirken, Özgür Gelecek Gazetesi'nin gelirlerini Şengal'den gelen mültecilere gönderilmesi kampanyasının da kitlelerde olumlu refleksler yarattığı görüldü.

Grup İsyân Ateşi'nin sahne aldığı sırada, kitle birçok şarkıya coşkuyla eşlik ederken, "**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya**", "Rojava faşizme mezar olacak", "**Şengal halkı yalnız değildir**", "Nihat Konak onurumuzdur", "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" vb. sloganlarının hep bir ağızdan attı.

Grup İsyân Ateşi'nin sahne aldığı sırada, kitle birçok şarkıya coşkuyla eşlik ederken, "**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya**", "Rojava faşizme mezar olacak", "**Şengal halkı yalnız değildir**", "Nihat Konak onurumuzdur", "**Devrimci tutsaklar onurumuzdur**" vb. sloganlarının hep bir ağızdan attı.

Eğitim üzerine

Bilindiği üzere eğitim genel olarak ülkemizde yeterli bir düzeyde değildir. Mahallemizde bir lisenin olmaması sebebiyle öğrencilerin uzaklara gitmesi yetmiyormuş gibi bir de bu yıl TEOG sınavı ile boşta kalan öğrenciler zorunlu olarak imam hatip liselerine gönderilecekler.

Bozuk eğitim sistemi ile öğrenciler yaşamın gerçekliğinden kopartılarak, sosyal yaşamları ellerinden alınarak adeta bir robota dönüştürülüyor. Tüm öğrenim hayatları 2-3 saatlik sınavlara bağlanan öğrenciler, istedikleri puanı alamadıkları takdirde ya açığa kalıyor ya da istemediği bir mesleğe yönelmek zorunda kalıyor. Hedefinden uzaklaşmak zorunda bırakılan öğrenciler yıpranarak psikolojik anlamda zarar görüyor.

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın bir tohumu olan YÖK ile birlikte getirilen kurullar ile öğrenciler devletin zehirli kısıkları arasına alınmaya çalışılıyor. En ufak demokratik hak taleplerinde özel güvenlik tarafından engellenen, polislerce darp edilen öğrenciler aynı zamanda okullardan atılmak ve disiplin cezası ile karşı karşıya kalmaktadır. Yoğun mücadeleler sonucu örgün eğitimde harçlar kalkmışken, ikinci öğretim ve açık öğretimlerde harç zorunluluğu devam etmektedir.

Bilimin, özgür düşüncenin yeşereceği eğitim kurumlarını baskı altında, özerk yapıdan uzak bir şekilde faaliyet göstermektedir. Öğrenciler üzerlerindeki devletin ve YÖK'ün ablukasını dağıtmak için, özerk üniversiteler için, eşit, parasız, bilimsel, ana dilde eğitim için ayağa kalkmalı, örgütlü mücadeleyi yükseltmelidir. (1 Mayıs Mahallesi Partizan)

1 Mayıs halkı festivalinde buluştu

"Çetelerden hesap soracağız"

Kartal: 1 Mayıs Mahallesi'nde gerçekleşen 2 Eylül Kuruluş Festivali kapsamında Partizan bir yürüyüş gerçekleştirerek halkı çetelere ve yozlaşmaya karşı mücadeleye çağırıyordu.

PSAKD önünde buluşan kitle burada "**Filistin Rojava Şengal Direnen Halklar Kazanacak**", "**İş Cinayetleri Taşeron İşsizliğe Karşı Örgütlenelim**" ve "**Çetelerden Hesap Sorduk, Soracağız**" yazılı pankartları açarak yürüyüşe geçti. Mecidiyeköy'de katledilen 10 işçinin hesabını soracaklarını ifade eden kitle, Rojava ve Şengal için de dayanışma çağrısında bulundu.

Kentsel dönüşüm ile yaşam alanlarının ranta açıldığı yönlü ajitasyonlarda bulunan kitle, çetelerin devletin emekçi semtlerde örgütlenme şekli olduğunu vurgulayarak "**Çetelerden hesabı Partizanlar soracak**", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya", "**Diren Şengal, Partizanlar seninle**", "İşçilerin katili patron ağa devleti" vb. sloganlar attılar.

Kartal: Bu yıl 12.si düzenlenen 2 Eylül Kuruluş Festivali Cuma günü başladı. 3 gündür devam eden programda çeşitli paneller gerçekleştirilirken çeşitli sanatçılar ve müzik grupları da sahne aldı. 2 Eylül 1977'de mahallenin kuruluş sürecinde polislin gecekondulara yönelik saldırılarında 6'sı Partizan 12 kişinin katledilmesine atfen Deniz Gezmiş Parkı'nda düzenlenen festivalde ESP, HDP, DHF, Alınteri, DBP, SODAP, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ataşehir Şubesi Cemevi ve Partizan'ın da aralarında olduğu kurumlar stant açtılar.

Festival kapsamında stant açan Partizan, mahalledeki yozlaşma ve çeteleşme sorunlarına dair pankartlar asarken mahallede ayrıca yazılamlar da yaptı. Rojava ve Şengal ile ilgili olarak yardım kampanyası çalışması yürüten Partizan, aynı zamanda infazı yakıllar olarak tahliyesi engellenen Tutsak Partizan **Nihat Konak** için de imza topladı.

1. GÜN

Halkın katılımının yoğun olduğu festivalde ilk günkü programda "**Toplumsal Cinsiyet ve Kadına Yönelik Şiddet**" başlıklı bir panel de gerçekleştirilirken, Tiyatro

Mayıs, Brindar Keko, Kaldırım Müzik Topluluğu, Muharrem Temiz ve Abdal-Haluk Tolga İlhan sahne aldı.

2. GÜN

Festivalin ikinci gününde ise, program "**Ortadoğu'da siyasal durum ve Rojava devrimi**" başlıklı panellerle sürdü. Panelde, Rojava devriminin Ortadoğu siyasetine etkileri ve bu minvalde emperyalist hedefleri boşa düşüren bir karakteri olduğu belirtildi. 2. günün programında ilk olarak Yenikapı Tiyatro Topluluğu yer aldı. Devamında sanatçılar sanheyeye çıkararak ezgileri ile kitleyi coşturdu. Pınar Aydınlar sahneye çıktığı sırada havaya havai fişek atan Partizanlar, alana flamaları ile kısa bir yürüyüş yaparken "**Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya**", "Gerillalar ölmez, yaşasın halk savaşı", "**Nihat Konak'a özgürlük**" vb sloganlar attılar.

Festivalin ikinci gününde, Pınar Aydınlar'ın yanı sıra Grup Yankı, Grup Çıma, Halk oyunları ve Cevdet Bağca da sahne aldı.

3. GÜN

Festivalin son günü isen program "**Kentsel Dönüşüm ve Çeteleşme**" paneli ile başladı. Panelde devletim emekçi mahallelerdeki örgütlenme yöntemi olan çeteler sorununa değinilerek, uyuşturucu, yozlaşma vb. süreçlerle birlikte emekçilerin yaşam alanlarının teslim alınmaya çalışıldığı belirtildi. Bu sürecin Kentsel Dönüşüm ile birlikte yaşam alanlarının ranta açılması süreciyle birbirine bağlantılı olduğunun altı çizilen konuşmalarda, emekçilere daha fazla örgütlenme çağrısı yapıldı.

Festival programı kapsamında akşam saatlerinde ise "**Yıkımlara, uyuşturucuya ve çetelere karşı 2 Eylül ruhu ile mücadeleyi büyütüyoruz**" başlığı ile bir yürüyüş gerçekleştirildi. PSAKD önünden başlayan yürüyüşe, içlerinde Partizan'ın da olduğu çok sayıda kurum katıldı. Festivalin son günkü konserlerinde ise, Rengarenk Ritim Topluluğu, Grup İsyân Ateşi, Grup Vardiya, Rapsen Belagat, Awaze Jinan, Nejbaband ve Van Project sahne aldı.

Yenice'de Barış Şenliği

Mersin-Yenice: Yenice'de her yıl 1 Eylül'de belediyenin organize etmesiyle kutlanan **Barış Festivali**, bu yıl belediyenin katılıp mahalleye dönüştürülmesinin ardından **Yenice Halk Dayanışması Platformu** (YHDP) tarafından **Halkların Barış Şenliği** adıyla kutlandı.

31 Ağustos Pazar günü ilk olarak Uğur Mumcu Parkı'nda "**Ortadoğu ve Kapımızdaki Savaş**" konulu bir panel düzen-

lendi. Barış Derneği temsilcisi **Gamze Erbil**'in konuk olarak katıldığı panelde Ortadoğu'da yaşanan savaş, IŞİD ve diğer dini örgütlerin halklara çektiği zulüm, Amerika ve İsrail'in bu örgütlere sağladığı destek, TC, Suudi Arabistan ve diğer bölge ülkelerinin rolü tartışıldı. Festival boyunca Partizan da stant açtı.

Festival kapsamında yapılan konuşmaların ardından Gezi şehitleri ile ilgili sinevizyon gösterimi yapıldı. Yapılan sinevizyonun ardından sanatçı **Esra Ezgi Uluç, Çama-**

Ilan Köyü Semah Ekibi ve Efsan Şeşen sahne aldı.

"Biz savaşa gitmedik, savaş bize geldi" -1-

Doğu Ukrayna'nın Donbass bölgesinde mücadele eden "Artiom" adında kızıl milisler yapılan röportajı yayımlıyoruz. "Artiom", Ukraynalı sol örgüt **Borotba** üyesi ve röportaj örgütün sitesi üzerinden gerçekleştirildi. Viktor Shapinov, yaralanmasından dolayı tedavi için bulunduğu hastanede bu röportajı yapma fırsatı buldu.

- Milislere nasıl katıldığınızı söyleyebilir misiniz?

- Maidan Meydanı olayları başladığı zaman, sağ muhalefetin çok tehlikeli boyuta ulaştığını sezdim. "Turuncu Devrim" dönemine göre, 2014 yılında sağcılar daha çok, daha örgütlü, daha fazla parasal destekle ve daha çok gençten oluşuyordu. Aşırı sağcı gruplar gelişmiş ve olgunlaşmışlardı. Bu defa, olayların iç savaşa dönüşeceği hissi vardı. Toplumdaki ayrışmalar daha önceden de vardı ancak bu manevi düzeydeydi. Ama şimdi milliyetçiler devlet himayesinde harekete geçerek rejim karşıtlarını öldürmek ve total bırakmak için gerçek bir fırsat yakalamışlardı. Masum insanların ölümlerini ve sayıları az da olsa halkın bir kısmının "aşırı Ukraynalı vatansever"leri kabul etme arzusunu görünce, bir taraf seçmek gerektiğini anladım. Durum karşısında elimizde tek bir çözüm kalmıştı. Bu durumda, tek yaptığım dışarı çıkmak ve milislere katılmaktı.

- Hangi milis birimindesiniz?

- Birleşik Güney Doğu ordusunda.

- Hangi operasyonlara katıldınız?

- Bu askeri bir sır olarak kalsın.

- Sade bir solcu aktivistlikten bir askere dönüşmek zor muydu?

- Savaşın özünü yorumlama sistemi oluşturmak ve neler olduğunu anlamak çok zordu. Sonradan, Lugansk'da Ukrayna Komünist Partisi'nin talimatlarını ret ederek savaşa cesurca katılan üç komünisti tanıdığım zaman kolay oldu. Savaşçılar arasında, her zaman sosyalizm için zenginlere karşı mücadele eden Donbass ruhunu hissettim. Lugansk Halk Cumhuriyeti'nde bu daha açık görünüyor. Barışçıl yaşam gerçeklikte tamamen barışçıl olmuyor. Donetsk ve Lugansk şehirlerinde sokaklara çıkan milliyetçilere (fanatik takım taraftarları mesela) karşı, açık milliyetçi bir rejimin kurulması tehlikesine karşı, halkın gözünü açma noktasında çok acı anılarım oldu. Zaten savaş bekleniyordu, eğer istersen savaşın önsözünü diyelim. İnsanlar her zaman barışçıl yaşama geçerek, kendi elleri ile yeni bir ülke kurmak istiyorlar.

- Nasıl yaralandınız?

- Kahraman Lugansk şehri ağır top- larla vurulduğu zaman. Milis gücü sadece ilk hatlarda savaşmıyor aynı za-

manda bombalamalar sırasında, -kendi hayatlarına da mal olsa-, olabildiği kadar sivillerin korunması sorumluluğu da var. İnsanlar büyük ölçüde alıştılar ancak hala kafa karışıklığı ve örgütsüzlük var. Yerleşim yerlerinin bombalanmasının tesadüf olmadığını eskiden de biliyorduk ancak şimdi hiçbir kuşku- muz kalmadı. Devamında Lugansk'daki insanlar şimdi daha disiplinliler.

- Donbass'taki askeri operasyonların geleceğini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Çatışmaların en başından itibaren bakılacak olursa, milis güçler çok hızlı büyüyüp güçlendiler. Buna karşılık güçler hala eşit değil. Şimdi düşman için daha az önemli ve daha az tehlikeli olmayan bir ittifakımız var. Bolşevikler önemlerini anlayacaklardır. Bu ittifak, Ukrayna askerleri arasında yapılacak savaş karşıtı propagandadır. Bolşevikler bu propagandayı emperyalist savaş döneminde, bundan tam 100 yıl önce yaptılar. Eğer Ukrayna ve batılı emperyalistlerin çıkarları için savaşanlar, savaşmayı ret ederse ya da savaşa karşı kendi komitelerini kurarsa her şey değişecektir. Ve bu durum şu anda mevcut.

İki olasılık var. Ya Ukrayna ordusu

biz hiçbir etnisiteye kin duymuyoruz. Cellatlar Donbass'ı denetlemiş olsalardı askeri birimlerin silahlarıyla burada yattıklarını görürlerdi. Çünkü bu, Ruslarla Ukraynalılar arasında bir savaş değil. Bu darbecilerin anti-faşistlere karşı yürüttüğü bir iç savaştır.

- Ukrayna ordusu savaşın başında olduğundan daha güçlü. "Kendi içinde" manevi olarak, milisler başarabilirler mi? Halk Cumhuriyetleri direnebilir mi?

- Milisler başarabilir çünkü artık sadece savaşçılar değil, ulusun bütünüdür. Bütün herkes savaşmak için harekete geçmektedir. En küçük bir şey, paha biçilmez bir yardım, küçük bir ayrıntı, insanların ortak mücadelesinin parçasıdır. İnsanların desteği olmadan hiçbir şey olmazdı. İnsanlar artık eski tarzla yaşamak istemiyor. Onlar gerçekten barış ve huzur istiyorlar ancak korku ve yoksulluktan başka bir şey sunmayan Ukrayna hükümeti ile bunun olmayacağını da kavriyorlar.

- Karşı saldırıya geçmeniz olası mı?

- Karşı saldırı olacak ama herkesin istediği kadar erken olmayacak. Biz de istiyoruz. Savunma taktiği herkesi kız-

tim. Dayım orada kalarak ortak mücadeleye destek veriyor. Bazı yoldaşlar gittiler ancak çoğu orada kaldılar.

- Basında, Donbass yerlilerinin milisleri istemediğine ve desteklemediğine dair pek çok hikaye anlatılmakta. Milislerin çoğunun Rusya'dan gelenler, Çeçen, Osetliler vb. olduğu söyleniyor. Ne düşünüyorsunuz, bu iddiaların doğruluğu var mı?

- Bu konu üzerine daha detaylı bir cevap vermek istiyorum. Donbass halkı için durum farklı. Bu bir iç savaş. Ezici çoğunluk doğallığında bizi desteklemekte ya da manevi olarak desteklemekte. Askeri birliğin (milisler) bir şehre girişinde halkın tepkisi örneği var. İnsanlar şehre giren milisleri elleriyle selamlayarak minnetarlıklarını ifade eden sözler söylüyorlardı....

İnsanlarda genel bir birlik havası var. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz içiniz. Marioupol şehrinde olduğu gibi küçük bir azınlık komşularını Ukrayna gizli polislerinin eline vermek için fırsat kollamaktadır. Bize karşı olan bazı insanlar da var. Bunlar için birinin köylerinde bir ATM (Bankamatik) açması yeterli. Genel olarak Donbass'ta insanlar radikalleşmekte. İnsanlar işbirlikçileri cezalandırmayı arzuluyorlar. Tabii milisler intikamcı pratikleri engellemeye çalışmaktadır.

Milisler içindeki yabancılarla ilgili olarak. Evet farklı insanlar var. Osetler, Çeçenler, Ruslar, Ukraynalılar. Hepimiz enternasyonalistiz ve bunun için de onur duyuyoruz. Tanrı korusun ama eğer bir evde, kardeşlerinden birinin sorunu olduğu zaman, Ruslar, Ukraynalılar, Sırplar ve Osetler yardıma geleceklerdir. Bu enternasyonalizmin özüdür. Milis güçlerin bel kemiği yerliler, gençler ve erkeklerdir. Savaş gazisi olan dedem dahi savaşa katılmak istedi. Biz Donbass'ta her zaman barışçı olduk. Bu savaş süresince, topraklarımızı ve düşüncelerimizi nasıl savunacaklarımızı bilen pek çok insan savaşa katıldı. Donbass halkı, başkentleri ilhak edilse dahi teslim olmayacaklardır. Mücadele, Donbass bağımsızlığını elde edene kadar sona ermeyecektir.

Enternasyonal milisler var ama bunlar paralı asker değildir. Kendi evlerindedir. "Nasıl oluyor bu?" diye sorarsanız. Basit. Donbass ulusların beşiği olan bir yer. Çok fazla ulus var. Sırplar açısından, tarihsel olarak yaşadıkları çok az bölge var. Her kim dünyanın neresinden gelirse gelsin burada kalacak bir ev bulur kendine. Bundan sonra Donbass'ı asla unutmayacaklardır. Hepimiz "Donbasslıyız." Bazen söylediğimiz gibi; "hepimiz farklıyız ama hepimiz kızılız." (Gülümsüyor). (Devam edecek)

Donbass'ı yerle bir eder ve kan gölüne çevirir ya da yakın zamanda radikal bir değişim olur ve cellatları yeni cumhuriyetlerden kovarız. Gördüğün gibi cunta iktidarı altında Donbass'da barışın olması artık olanaklı değil. Milis güçlerinin yenilmesi halka karşı jenosidin ve korkunun hakim olduğu gerici bir dönem başlatacak. Yerel "muhbirler" bunu sağlamaya çalışıyor. O kadar savaştan sonra birleşik Yugoslavya devletini hayal edebilir misiniz? Olanaksız. Yugoslavya katliamına göre

Eğer Ukrayna ve batılı emperyalistlerin çıkarları için savaşanlar, savaşmayı ret ederse ya da savaşa karşı kendi komitelerini kurarsa her şey değişecektir.

dırıyor. Daha fazla zamana ihtiyacımız var.

- Sen Anti-Maidan hareketinin içindeydin ve Ukrayna makamları tarafından de facto yasa dışı ilan edilen Borotba adlı sol örgütün üyesisin. Ailenle beraber yaşadığın şehir Kiev, darbe askerleri tarafından ele geçirildi. Akrabaların ve arkadaşlarının hayatı tehlikede mi?

- Doğal olarak akrabalarımı daha önceden başka yere naklet-

Ethem'in katiline 7 yıl!

Ankara: Ethem Sarısülük'ü katleden polis Ahmet Şahbaz'ın yargılandığı davada karar duruşması 3 Eylül Çarşamba günü görüldü. Önce kasten adam öldürme suçundan müebbet hapis cezası alan Şahbaz'ın cezası, daha sonra ağır tahrik, olası kastla adam öldürme ve "iyi halden" dolayı 7 yıl 9 ay 10 güne düştü.

Şahbaz'ın avukatı duruşmanın başında önceki mahkemelerde yaşananları gerekçe göstererek duruşmanın kapalı yapılmasını talep etti, ancak mahkeme heyeti talebi reddetti. Kapalılık talebinin reddinden sonra savcı mütalaayı okudu. Mütalaada olayın meşru müdafaa değil, kasten adam öldürme olduğu belirtildi. Ancak atılan taşların sanığın vücudunun muhtelif yerlerine isabet ettiği söylenerek verilecek cezanın indiriminin yolu açıldı. Savcı, katil Şahbaz'ın hükümlü bir şekilde tutukluğunun devamını talep etti.

Ethem'in avukatlarından **Murat Yılmaz** söz alarak, savcının haksız tahrik indirimi talebine karşı Şahbaz'ın olası kasttan değil kasten adam öldürme suçundan yargılanması ve müebbet hapis cezası alınmasını talep etti. Daha sonra söz alan Şahbaz'ın avukatları ise, mahkeme heyetinin illegal marjinal örgütlerin etkisi altında olduğunu ve tarafsızlığını yitirdiğini belirterek "Mahkeme heyetini reddediyoruz. Mahkeme salonunda sükûneti sağlayamayan bir mahkemeye heyeti vicdanlara seslenen bir karar alamaz" dediler. Şahbaz'ın avukatlarının mahkeme heyetini ret talebi, yasal olarak 7 gün içinde yapılmadığı için reddedildi ve duruşmanın devamına karar verildi.

"Taşlamasaldı böyle bir kaza olmayacaktı"

Daha sonra Ahmet Şahbaz savunmasını yaptı. Kendisiyle ilgili Ethem'in avukatlarının anlattığı her şeyin yalan ve çarpıtma olduğunu söyleyen katil Şahbaz "Ben ekmeğimin derdindeyim. Savunmamı ne güzel yaptığımı söylüyorsunuz, içimdeki korkuyu bir ben bilirim" dedi.

Ethem'i katlettiği zaman dilimini anlatan Şahbaz, silahını kendisine saldıranların geri çekilmesi için kullandığını, ancak göstericiler çekilmeyince 3. atışı yukarıya değil, kitleye atmak "zorunda kaldığını" belirtti. Katil Şahbaz, "Taşlamasaldı geri çekilecektim ve böyle bir kaza olmayacaktı" diyerek savunmasını sonlandırdı ve be-raatını talep etti. Verilen aranın ardından Şahbaz'la ilgili karar açıklandı. Kasten adam öldürme suçundan müebbet hapis cezası verilen Şahbaz'ın cezası; "ağır tahrik, olası kast ve iyi hal durumundan" dolayı 7 yıl 9 ay 10 güne indirildi.

Kararın okunmasının ardından mahkeme salonunda tepkiler yükseldi. Salonda kaçırılan Ahmet Şahbaz'a çok sayıda pet şişe fırlatıldı. Kitle "Katiller halka hesap verecek", "Ethem yoldaş ölüm-süzdür" sloganlarıyla dışarı çıktı. Adliye önünde yapılan basın açıklamasında Av. Kazım Bayraktar; "Türkiye yargısından adalet beklemiyoruz. Ethem'in hesabı sokaklarda, alanlarda sorulacak" dedi ve kararı temyize götürceklerini belirtti.

Mustafa taburcu oldu

H. Merkezi: 29 Temmuz günü Halk Cephesi- HDP arasında Sela-hattin Demirtaş standı nedeniyle çıkan gerginlik ve çatışmalar birçok

mahalleye sıçramış, 1 Ağustos günü ise Gazi Mahallesi'nde yaşanan çatışmalar sırasında 17 yaşındaki **Mustafa Ceylan** silahla ağır yaralanmıştı. Yaklaşık bir aydır hastane-

de tedavi gören Ceylan, kaldığı hastaneden taburcu oldu. Ceylan'ın bir tarafının felç olduğu, sol gözünün görmediği ve bir süre tekerlekli sandalye kullanacağı öğrenildi.

Acılarına rağmen sıcak gülüşleriyle Êzîdîler

Amed: Amed'den, öğlene doğru farklı kültürlerin ve hoşgörünün başkenti olduğuna inanılan Mêrdin'e doğru yola çıkıyoruz, Êzîdîler'in yerleştirildiği alanı görebilmek için. Mêrdin Büyükşehir Belediyesi, gelen Êzîdî halkına yapımı yeni biten otogarı düzenleyerek tahsis etmiş, biz de otogara gitmek için yola koyuluyoruz. O kadar heyecanlıyız ki; çocukların her şeye rağmen olan gülüşünü görebilmek için, kadınların yüzlerine yer edinen çizgileri hangi acıların, anıların çizdiğini dinleyebilmek için.

Otogardan içeri girdiğimizde her bölmede ayrı bir aile, her bölmede ayrı bir acıyla karşı karşıya kalıyoruz. Hangisiyle ne konuşacağımızı, ne soracağımızı hesaplayamıyoruz. Kamp yöneticileriyle konuştukça, oradaki insanların yaşamlarını gördükçe, kendimize "Bir şey yapmalıyız ama ne? Bu savaş çocuklarının kendini güvende hissetmesi ve aileler yabancılık çekmesin diye" diye soruyoruz.

Farklı duygulara büründük birden; her şeyden habersiz oyun oynayan çocukları, kadınların gözlerindeki hüznü ve aynı zamanda onurlu bakışı görünce. Devletin sunmayı gündemine bile almadığı yardımları, sadece yerelerde bulunan halkın ve belediyelerin organize ettiği kamplarda yaşamları sürdürmeye çalışırken; aslında onlar da biliyor bir boşluk içinde olduklarını.

Aşırı sıcaklarda aç, susuz dağlardan yalın ayak yürüyerek gelirken, Kêrbela'yı tekrar yaşayanlara, çocuklarını kaybedenlere soruyoruz "Şengal'de neler oldu, nasıl geldiniz?" diye ama daha sorunun devamını getirmeden ağlayarak, acılarını tekrar yaşayarak cevap vermeye çalışıyorlar. Xatun teyzenin ise ağzından çıkan ilk cümle, "Çocuklarımız dağlarda kaybettik, oralarda kaldı!" oluyor. Sadece Xatun teyze ve ailesinde değil ki kayıplar, kampın içindeki hangi aileye, hangi annenin yanına gitsek hep kayıplardan, korkulardan, yaşadıkları vahşetten bahsediyorlar.

Êzîdîlerin bir kısmı doğdukları topraklara isterken bir kısmı geri dön-

meyi istemiyor. "Savaş bitsin, gidelim kendi evimize korku ve düşmanlık bitsin artık" diyor genç bir erkek. Başka biri de "Nasıl gidebiliriz? Her aileden en az 10 ölü var, sürekli bize saldırıyorlar. Nasıl dönebiliriz ki" diyor. Ve devamında insanın kanını donduran cümleler yankılanıyor kulaklarda: "Şengalli genç kadınların birçoğu ya kaçırıldı ya diri diri gömüldü, taciz-tecavüze maruz kaldı ya da zorla 7 yaşındaki kız çocukları 70 yaşındaki kocaman adamlarla evlendirildi. Bizim oralar artık yaşam yerlerimiz değil cennet dediğimiz, kendi toprağımız dediğimiz vatanımız değil neden ve nasıl dönelim ki Şengal'e?".

Yüreğimiz buruk bir şekilde Mêrdin'den ayrılıp Roboskî'ye doğru yola çıkmak için planlar yaparken; yalın ayak, üzerinde kendinden 2 beden büyük kıyafetleriyle uzaktan çekinerek bize doğru bakan küçük sevimli kız çocuğu içimize ince bir nakış gibi işliyor. Ve aklımıza daha fazla neler yapabiliriz sorularına bir yenileri daha ekleniyor. Roboskî'ye gitmek bizi korkutuyor; çünkü oradakilerin daha kötü bir durumda olduğunu, onların bizlere daha çok ihtiyacı olduğunu biliyoruz.

Ve sonunda uzun bir yolculuktan sonra Roboskî'ye ulaşıyoruz. Gördüğümüz durum bizi çok derinden etkiliyor. Sınırı geçen Êzîdîler, kendilerine göre ilk buldukları, en uygun yere battaniyelerini serip savaş alanından kurtulmanın "huzur"unu yaşıyorlar. Roboskî halkı kuşkusuz Êzîdî

Roboskî halkı kuşkusuz Êzîdî halkına evlerinin kapılarını sonuna kadar açmış ve varını yoğunu paylaşıyor ama yine de yetmiyor, olmuyor; çünkü sınırı geçmeye çalışanların sayısı gün geçtikçe artıyor ve kalacak yer alanları gitgide daralıyor.

halkına evlerinin kapılarını sonuna kadar açmış ve varını yoğunu paylaşıyor ama yine de yetmiyor, olmuyor; çünkü sınırı geçmeye çalışanların sayısı gün geçtikçe artıyor ve kalacak yer alanları gitgide daralıyor. Biraz gözlemledikten sonra etrafı tam bir ailenin yanına yaklaşmak üzereyken ayaklarımın geri geri gittiğini fark ediyorum; çocukların daha bizi görür görmez ağlamaya başlamaları bizi büyük bir boşluğa düşürüyor. Güçlü olmalıyız diyoruz, eğer onların sesine ses olabileceksek güçlü durmalıyız. Önce onlar bize selam vererek "Çavani" diyorlar, biz de yanlarına yaklaşıyoruz ve biraz oturuyoruz. Tam sorularımızı yöneltmeden yaşlı bir kadın aynı Xatun teyze gibi ağlamaya başlıyor ama bu sefer durum farklı ağlama gitgide yayılıyor.

Hepsinin yaşadığı anlar gözlerinin önünde canlanıyor, kiminin bırakıp gitmek zorunda olduğu çocukları kiminin de düşünmeden vazgeçtiği çocukluğu belki de...

CLK Grubu, hırsızlıkla halkı mağdur ediyor

H. Merkezi: Beyoğlu Bedaş'ın yerini CLK Grubu almasının ardından yaygın bir şekilde elektrik kesme ve sözde icra takibiyle yasadışı bir şekilde borcu olmayan sayaçların elektriği kesilmeye başladı.

Küçük miktardaki borçları şişi-

ren, on senelik faizler uygulayan şirket, birçok kişinin mağdur olmasına sebep oluyor. Şirket borcu olmayan sayaçları sökerken, yasadışı bir şekilde büyük miktarda tahsilat ve başka sözleşmedeki adresteki elektriği kesme hakkı olmadığı halde elektrik kesimleri yapıyor. Halka, 8-10 yıl önceki faturalar şişirilerek büyük

meblağlarda borç çıkarılıyor.

Bunun yanı sıra herhangi bir uyarı yapmaksızın doğrudan elektrik kesimi yaparak hukuki bir süreç başlatmış gibi davranan ve ödeme talebini göndermeden kullanıcıları faizle şişirilmiş faturalar gönderen CLK Grubu halkı büyük avukatlık ücreti ödemeye mecbur bırakıyor.

Ermeni Soykırımı'ndan 6-7 Eylül'e ve Hrant Dink'e...

İstanbul: 6-7 Eylül saldırılarının üzerinden tam tamına 59 sene geçti. 1915'te Ermeni Soykırımı ile somutlaşan ulus-devlet kurma çabaları 1955 yılında da tekerrür ederek; başta Rumlar olmak üzere Ermeni ve Yahudiler de saldırılara maruz kaldı. "Atatürk'ün evi bombalandı" denilerek kışkırtıcı açıklamalarda bulunan devlet, Türkiye'de yaşayan Rumları, Ermenileri, Yahudileri hedef gösterdi. İstanbul'un Şişli ilçesindeki Haylaf Pastanesi'nin saldırıya uğramasıyla başlayan 6 Eylül, devamındaki süreçte Kumkapı, Beyoğlu, Samatya, Yedikule gibi azınlıkların yoğun olduğu bölgelere saldırılarla devam etti. Havraların, kiliselerin yakılıp yıkıldığı, azınlıklara ait işyerlerinin ve evlerin yağmalandığı-yakıldığı, kadınların tecavüze uğradığı bu iki gün boyunca 15 kişi katledilirken aralarında kilise ve havraların da bulunduğu 5000'den fazla yer tahrip edildi; milyonlarca dolarlık mal sokaklara saçıldı-yağmalandı.

Bu saldırılardan sonra Rumlar başta olmak üzere azınlıklar Türkiye'den göç etmek zorunda kaldı; onlardan kalan işyeri-ev gibi yerler ise düşük fiyatlarla alıcı bularak burjuva sınıfının zenginliğine zenginlik kattı. İstanbul'un yanı sıra göç ettirmek zorunda bırakılan, özellikle de Rumların yoğun olarak yaşadığı İmroz Adası -bugünkü adıyla Gökçe Ada- göçten önce 5000 gibi bir Rum nüfusuna sahipken bugün çoğunluğu da yaşlılar tarafından oluşan Rum nüfusu 200. Devlet etnik temizlik çalışmalarını burada hapishane açarak sağlamış; 750 adli mahkumu buraya getirerek adadaki kadınların cinsel saldırıya uğramasına, hırsızlığın had safhaya çıkmasına göz yumarak yine iyi bildiğini yapmıştır: "Kendinden olmayanı yok etmiştir!"

6-7 Eylül saldırılarının yıldönümünde **İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe Platformu'ndan Levent Sensever** ile röportaj gerçekleştirdik, 59 yıl öncesinde yaşananları, etkilerini ve bugünü sorduk.

- 6-7 Eylül saldırılarının toplumdaki yansımaları ve etkileri üzerine bize bilgi verebilir misiniz?

- 6-7 Eylül olayları aslında hem öncesinde hem sonrasında Türk Devle-

6-7 Eylül saldırıları Türkiye'nin Kıbrıs politikaları ile doğrudan ilintili ama sadece o da değil 1913 yılında başlayan Türkiye'de bir etnik temizlik diyebileceğimiz bir politika var.

ti'nin gayrimüslim olan toplumlara yönelik bir politikasının devamı niteliğindedir ve günümüze kadar da bu politikalar devamlılığını sürdürmektedir. 6-7 Eylül saldırıları toplumda fazla bilinen bir olay değil. Türkiye'de hafızanın yeniden kazanılması olayı son 7-8 yıldır oluyor. Son dönemde soykırımlarla yüzleşme daha fazla görünür durumda.

6-7 Eylül saldırıları Türkiye'nin Kıbrıs politikaları ile doğrudan ilintili ama sadece o da değil 1913 yılında başlayan Türkiye'de bir etnik temizlik diyebileceğimiz bir politika var. Yani Türkiye'de ulus-devletin oluşması sürecinde Türk, Müslüman ve Sünni niteliklere sahip insanlardan oluşan bir Türk ulusu yaratma çabalarının sonucudur. 2007'ye kadar büyük bir sessizlik var aslında. Özellikle gayrimüslim azınlıklara yönelik saldırılara karşı bu sessiz-

lik. Hrant Dink'in öldürülmesinin ardından cenazenin yüksek katımlı olması ve ondan sonra devam eden hareket bugün bu tür konuların daha çok konuşulmasına olanak sağladı. Burada tabii Kürt hareketinin mücadelesinin de önemli bir katkısı var.

- Biliyorsunuz Erdoğan'ın son süreçte "Afedersiniz Ermeniler" ile başlayan bir açıklaması oldu. Bununla ilgili ne düşünüyorsunuz?

- Aslında bu tür açıklamalar ne ilk ne de son. Rumlarla ilgili, Êzidilerle ilgili, onun dışında iktidar partisinin milletvekillerinin Yahudilere yönelik nefret söylemleri şeklinde demec verdiler. Bu çok yaygın, oysa ki her insanın bu nefret söyleminin yaygınlaşması konusunda çok dikkatli olması gerekiyor. Özellikle de siyasetçilerin bu konuda dikkatli olması gerekiyor. Ama bakıyoruz ki siyasetçiler daha çok tetikleyici rolde. Bu tür anti-semitizm açıklamaları ile Ermenilere yönelik düşmanlığı, nefret suçlarını tetikleyecek tutumdalar.

- Fatih Akın'ın Hrant Dink ilgili filmi "The Cut" henüz Türkiye'de vizyona girmedi ancak filmle ilgili düşünceleriniz nelerdir?

- Ünlü bir Türk- Alman yönetmenin bu konuyu ele alarak film yapması önemli. Ancak filmi izleyenlerden dinlediğim kadarıyla yaşananları yumuşak bir şekilde yansıtıyor. İşin içinde sanat olduğu için anlaşılabilir bir durum. Mardin'de bir ailenin bakış açısından aktarılan bir film dolayısıyla bir tarih anlatımı yok yani belgesel tarzında bir film değil. Ben her şeyden öte başlangıç için iyi olduğunu düşünüyorum.

İkitelli'de Dersim Derneği açıldı

Dersimlilerin İstanbul'da yoğun olarak yaşadığı semtlerden biri olan İkitelli'de dernek açılışı gerçekleşti. Halkın geniş katılım gösterdiği açılısta, çeşitli kurum ve dernekler açılış mesajı yayınlayıp konuşma yaptılar.

İkitelli Partizan okurları olarak biz de açılışa katıldık ve açılış için bir selamlama gönderdik. Yolladığımız mesajda dernek açılışında bulunmaktan kıvanç duyduğumuzu belirterek "Devletin tüm asimile politikalarına rağmen Dersim halkının dik duruşunu ve direnişini saygı ile selamlıyoruz. Munzur özgür olacak, derelerimiz daha güler çaylayacak" dedik. (İkitelli Partizan okurları)

"Hasta tutsaklar serbest bırakılsın"

İzmir: İHD İzmir Şubesi yaşamını yitiren Yaşar Dere'yi anarak, hasta tutsaklarla dayanışma çağrısı yaptı. Basın açıklamasını okuyan **Av. Ali Aydın** devletin bürokratik yapısından kaynaklı yüzlerce hasta tutsağın hapishanelerde ölümü beklediğini dile getirerek, amaçlarının muhalif kesimleri baskı altına almak olduğunu vurguladı.

129. F oturumu gerçekleşti

İstanbul: İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, 129. F oturmasını gerçekleştirdi. İHD üyeleri bu hafta kalp hastası **Kemal Özçelik** için oturma eylemi yaptı. İHD İstanbul Şubesi adına açıklama yapan **Ümit Efe**, AKP hükümetinin ve devlet terörünün en yoğun olduğu yerlerin hapishaneler olduğuna işaret etti.

Efe, **1 Eylül** günü yaşamını yitiren Yaşar Dere'yi hatırlatarak,

hasta mahpus Kemal Özçelik'in de sağlığının kötüye gittiğini belirtti. Özçelik'in daha önce kalp krizi geçirdiğini anımsatan Efe, son bir haftadır bu riskin arttığını ve Özçelik'in hastaneye kaldırıldığını belirtti.

129. F oturmasına İzmir Yenikapı Tiyatrosu üyeleri de katıldı. Oyuncular açıklamanın ardından sahneledikleri tiyatro oyunuyla eyleme destek verdi.

Devlet, 19 Aralık'ta kendini akıyor

H. Merkezi: Aralık katliamında hapishane duvarını yıkan kepçe darbesiyle kolu koparılan **Veli Saçılık** kusurlu bulundu. Katliam sırasında kolu kopan Saçılık devletten 150 bin TL tazminat almıştı.

Davada Saçılık'ın "kol tazminatını" faiziyle birlikte yaklaşık 725 bin TL

olarak geri ödemesi kesinleşti. Kolunun koptuğu süreçte hapishanede bulunmasına neden olan davadan beraat eden Saçılık hakkında hapishanenin yıkılan duvarı nedeniyle 250 bin TL'lik alacak davası daha açılmış, dosya ana davada çıkacak karar nedeniyle beklemeye alınmıştı.

özgür gelecek

Pêşeroja Azad

Dededen TORUN'a katliam!

Soma'nın acı ve öfkesi halen tazeliğini korurken Taşeron Cumhuriyeti (TC) saldırılarına devam ediyor. 6 Eylül günü bir işçi katliamına daha imza attı.

Mecidiyeköy'deki Torunlar GYO şantiyesinde asansör halatının kopması sonucu 32. kattan düşen asansörde 10 işçi aşırı kâr hırsının kurbanı oldu. Katliamın hemen ardından bölgeye ulaşması gereken ambulanslardan önce kolluk güçleri alanı ablukaya aldı. İşçilerin öfkesi gözaltılarla bastırılmak istendi. Betonları korumaya gelen kolluk güçleri ilk olarak olay yerinden çekilmiş bir fotoğrafı basın ile paylaşan bir işçiyi gözaltına aldı. Gerekçe "provakasyon..."

Zira gerçekler aydınlığa çıktığı zaman örgütlü bir güce dönüşüyordu. Gerçekler devrimciydi ve sistemi korkutuyordu. Dededen TORUN'a katliamı miras edinenlerin korkusu her halden anlaşılıyordu. "Her gün sahada, bu asansörü kiralayayan şirketin elemanı bulunuyor. Bir arıza anında bunlar müdahalede bulunuyor. 10 gün önce de ben bu asansöre bindim. Şantiyenin çevresinde dolaşan kişiler burada çalışıyormuş gibi bu beyanlarda bulunuyorlar" diyerek katliamın sorumluluğunu işçilerde gören Torunlar Grubu Yönetim Kurulu Başkanı Aziz Torun, hallederiz, çözeriz diyerek adeta bir pervasızlık örneği sergiledi.

Başbakan Ahmet Davutoğlu ve birilerinin ölmesini bekler gibi twitterda şehitlik dersi veren İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu aynı oyunun öne çıkan oyuncularını oldu-

lar. Tüm bu açıklamaları İstanbul-Mecidiyeköy'deki abluka takip etti ve emekçilere barikatlar kuruldu.

Torunlar sefahat içinde yaşasın diye evlatların yaşamını yitirdiği/katledildiği o inşaat bittiğinde işçiler, o rezidansın yakınına bile yaklaşamayacaktı oysa. Şimdi zenginlerin evlerine kanlarıyla harç oldular. Aziz Torun'un "sektörel vaka" diye tanımladığı katliamda ölen işçilerin alınteri de yetmedi onlara, kanlarıyla kuruyolar saltanatlarını.

Kâr için ölüm asansörleri
İşçilerin katledildiği Torunlar GYO şantiyesinde asansörlerle sadece işçiler taşınmıyor. İşçileri taşıyan asansörler çalışma günü boyunca birçok kez arızalanıyor ama geçici çözüm yöntemleri ile sorun gidermeye çalışılıyor.

Konuya ilişkin ismini vermek istemeyen bir işçi yaşananları şu şekilde özetledi; "Kullanılan asansör oldukça iyi bir asansör. Asansöre bağlı birçok güvenlik sistemi var. Ancak bu güvenlik sistemleri iptal edildi. Aşırı yüklenmede asansör kendi kendini iptal ediyor. Ancak asansörde yük de taşınmıyor. O gün 10 arkadaşımız ile birlikte adeti 80 kilo ağırlığında onlarca yük taşınıyordu. Normalde asansörün kendini bu durumda iptal etmesi gerekir ancak asansörün güvenlik sistemi iptal edildiğinden asansör stoplamadı ve halatları koptu. Olay bu şekilde gelişti. Biz hepimiz olayın aşırı yük ve onarılmayan makara ve halatlardan olduğunu biliyoruz. Bunun başka bir açıklaması yok.

Buradan bir sonuç çıkmayacağını da biliyoruz. Daha bundan aylar önce burada hayatını kaybeden bir arkadaşımız için şirket 5600 lira para ödedi ve inşaatı devam etti. Ne var, Torunlar holding çok zengin. 50-60 milyar verir işine devam eder."

"Soma'dan kalmayız, öfkeliyiz" İSTANBUL

7 Eylül günü KESK, DİSK, TTB, TMMOB ve HDP'nin saat 16.00'da Mecidiyeköy Metro'suna yaptığı çağrıya binlerce kişi toplanarak cevap verdi.

Mecidiyeköy Metro'su önünde toplanan, aralarında Partizan, DDSB, YDK, YDG gibi kurumların da olduğu kitle burada sık sık "Katil devlet hesap verecek", "Birleşe birleşe kazanacağız", "İnşaat işçisi yalnız değildir" sloganlarını attı. En önde "Dünyayı biz inşaa ediyoruz, altında biz kalıyoruz-İnşaat İşçileri Sendikası" imzalı pankartın açıldığı eyleme aynı gün Beşiktaş Belediyesi tarafından saldırıya maruz kalan BELTAŞ işçileri de destek verdi. Destek üzerine "Beltaş işçisi yalnız değildir", "İnşaat işçisi yalnız değildir" şeklinde dayanışma sloganları atıldı.

Katliamın olduğu şantiye önüne yürüyen kitle, dört bir yanı polis tarafından kuşatılan şantiye önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. İlk olarak inşaatçı çalışan bir işçi söz alarak "Bize 2 gündür burada eziyet ediliyor. Zenginlerin köpeğine verdiği değeri biz göremiyoruz. Benim 10 arkadaşım öldü, yarın öbür gün benim ölüp ölmeyeceğim

ise belli değil" dedi.

İşçinin konuşmasının ardından "Taşeron işçisi yalnız değildir" sloganı atılırken DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu söz aldı. Çerkezoğlu, "Saltanatlarını sürdürmeye çalışanlara karşı biz biraradayız" diyerek taşeron düzeninin insanların hayatına kastettiğini ifade etti. Eylemde KESK, TMMOB, TTB adına açıklamalar yapıldı. Açıklamanın ardından dağılan kitleye polis gaz bombası, tazyikli su ve plastik mermi ile saldırdı. Çıkan çatışmada kitle caddeye barikat kurarak Mecidiyeköy'de hayatı durdurdu. Yaklaşık 1 saatlik çatışmaların ardından eylem sona erdi.

ANKARA

HDK Ankara İl Meclisi ve HDP İl Örgütü ile İnşaat-İş Sendikası Ankara Temsilciliği, Torunlar Center inşaatında yaşanan iş cinayetini protesto etti. Güvenpark'ta bir araya gelen HDK'liler ve inşaat işçileri, AKP iktidarını uyararak, iş güvenliği önlemlerinin alınmasını istedi. Partizan, Alınteri ve Aka-der gibi kurumların da katıldığı eyleme gezi şehitlerinden Ethem Sarıgül'ün ailesi de katılarak destek verdi.

İnşaat-İş Sendikası, "Dünyayı biz inşa ediyoruz altında yine biz kalıyoruz. Artık yeter" ve "Artık yeter iş cinayetlerine, katliamlarına son" yazılı pankartlar açtı. HDK-HDP adına açıklama yapan Sevim Fidan, "İşçilerin kanı üzerinde yükselen gökdenlenler 10 inşaat işçisine daha mezar oldu, 10 inşaat işçisi daha aşırı kar hırsı yüzünden, bile bile isteyerek, taammüden ölüme gönderildi, katledildi" dedi.

